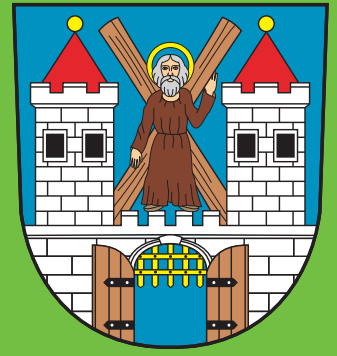

OZVĚNY

Časopis pro obyvatele Ondřejova, Třemblat a Turkovic

ČÍSLO 3 | ZÁŘÍ 2023

Foto Hynek Kašpar

OBSAH

Slovo starosty	2
Ze života Ondřejova, Třemblat a Turkovic	3
■ Osudy Jana Ericssona aneb vyprávění o rodině a hudbě ■ Ivan Hlas Trio ■ Hasičský příměstský tábor ■ Olympiáda v Ondřejově ■ Nábor do hasičského kroužku v Turkovicích ■ Výročí fotbalu – Ondřejov ■ Shaolin kung-fu pro děti ■ MUDr. Jan Andres ■ Spisovatel a vesmír ■ Jaroslav Hnízdo ■ Kruh přátel hudby v sezoně 2023/2024	
Echo z mateřské školy	19
■ Typologie dítěte a mateřská škola	
Z Ondřejovské hvězdárny	20
■ Na čem pracujeme: Gravitační aspekty odhalují tajemství Marsu ■ Noc vědců 6. října 2023 – program bude probíhat na hvězdárně i na Pecném	
SKC	21
■ Důležité informace ke kurzům a akcím v SKC Ondřejov ■ Rozvrh kurzů od září 2023 do ledna 2024	

SLOVO STAROSTY

Vážení čtenáři,

letní prázdniny, pevná kotva v každém roce, jsou za námi. Přicházím s pravidelnou informací o dění v naší obci. Z pohledu významných událostí se tradičně jedná o „okurkovou sezonu“, přesto se v Ondřejově ledacos událo.

Můj příspěvek zahrnuje celé období mezi vydáním červenového a zářijového čísla Ozvěň, tedy kromě samotných prázdnin i měsíc červen. V druhé polovině června proběhly Ondřejovské slavnosti, akce, která vytváří prostor pro setkání lidí – aktivitu, která v dnešní době velmi schází (předpokládám, že nejen mně). Z této akce jsem měl velmi příjemný dojem, mezi tradiční hudební, sportovní a jiná vystoupení a prezentace se tentokrát podařilo zařadit i komornější koncert, kterému velmi slušelo

prostředí ondřejovského kostela. Některým účastníkům slavností jsou věnovány i rozhovory v jiné části Ozvěň.

Akcí, která nezpomalila ani přes letní prázdniny je samozřejmě stavba základní školy. Na konci srpna jsou prakticky dokončeny betonové konstrukce, probíhá instalace oken, inženýrských sítí a postupně i stavba komunikací. Silnici před budovou a parkoviště již vidíme jasně vymezenou obrubníky a během podzimních měsíců budou dokončovány i povrchy. Tím by mělo dojít ke snížení zátěže pro obyvatele lokality sousedící se stavbou školy. Všem opakovaně děkuji za trpělivost a věřím, že v době, kdy jsme za poločasem stavby už se situace bude jen zlepšovat.

Během léta zároveň dochází k završení jiné rozsáhlé stavby, probíhá postupné připojování domů ke splaškové kanalizaci v Turkovicích a rozjezdu všech technologií pod dohledem pracovníků firmy, která technologie dodala. Po stabilizaci technologie bude provedeno i přepojení nátoky ze staré rákosové čističky v Ondřejově, tato čistička bude zlikvidována a pozemek zrekultivován.

O prázdninách byla provedena rekonstrukce elektroinstalace zázemí sálu SKC, která již byla opravdu potřeba. V těchto prostorech byly ještě původní in-

stalace z osmdesátých let, které již mnohdy nevyhovovaly současným potřebám.

Další významnou akcí bylo zahájení školního roku, přeji všem žákům vstřícné a laskavé učitele, učitelům chytré a ukázněné děti. Všem přeji úspěšný školní rok a věřím, že ten příští již budeme zahajovat v nové školní budově, kde budou pro všechny důstojné pracovní podmínky. A Vám, vážení čtenáři, přeji pevné zdraví a pokud možno klidný život v této neklidné době.

Vladimír Zámyslický

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

opět se setkáváme na stránkách Ozvěň. Tentokrát nám poskytl rozhovor Jan Ericsson, který zpíval na Ondřejovských slavnostech a u hudebních osobností ještě zůstaneme, neboť nám poskytl rozhovor hudebníci z Ivan Hlas trio. Podklady a krásné povídání o historii rodiny Andresovy se dočtete v rozhovoru s Janem Cvrčkem. Setkání s Janem Cvrčkem byla náhoda díky rozhovoru s Michalem Svobodou. A proto jsem vděčná oběma pánům, že jsme mohli poodhalit tajemství, dříve Andresovy vily, nyní Mateřské školy Ondřejov.

V Ozvěňách se také dočtete o typologii dítěte, ze které vyplývá, že jsme každý jiný. Dále bych ráda upozornila na osobnost, která měla vazbu na Ondřejov, především s panem Grygarem. Na základě zájmu o vesmír se objevila zmínka o Ondřejově i v dílech tohoto spisovatele. Více článků z kultury.

Všem dětem a rodičům, ale i prarodičům, přeji správné vykročení do dalšího školního roku. A zároveň všem přeji krásné podzimní dny plné barev, vláhy i slunce. Nezapomínejme na zastavení a odpočinek, třeba právě při četbě Ozvěň.

Přeji krásné dny Romana Brilová

INDIVIDUÁLNÍ FYZIOTERAPIE

Nabízím diagnostiku, prevenci a léčbu poruch pohybového aparátu. Terapie začíná vstupním pohovorem, určením diagnózy aspekci a palpaci. Po dohodě stanovíme s pacientem rehabilitační plán, jehož hlavní součástí je aktivní přístup pacienta k problému. Často jsou obtíže způsobeny vadnými pohybovými stereotypy, k jejichž nápravě je potřeba intenzivní vědomá práce pacienta.

Při terapii používám manuální techniky k uvolnění měkkých tkání a kloubních blokády. Nabízím i možnost masáží, které jsou pasivním prvkem terapie a slouží primárně k uvolnění a relaxaci pacienta.

Terapie probíhá pondělí až pátek dle domluvy. Cena je 1 000 Kč/hod (matky na mateřské, studenti a děti 850 Kč/hod). Masáž 1 200 Kč/hod, 2 000 Kč/1,5 hod. Vše možno i jako dárkový poukaz pro vaše blízké.

SKUPINOVÁ FYZIOTERAPIE

Skupinová fyzioterapie zahrnuje rehabilitační cviky, jógové ásany, dechová cvičení a řízenou relaxaci. Důraz kladu na správnou techniku provádění jednotlivých cviků. I sebelepší cvik může uškodit, je-li prováděn špatně.

Cvičení bude probíhat od října 2023 v malém sále SKC každý čtvrtek 10–11:15. Cena je 250 Kč. Minimální počet cvičících je 5, maximální 8. Cvičíme na boso, cvičební pomůcky k dispozici, vlastní neklouzavou podložku s sebou.

Z dlouhodobého hlediska však nejsou řešením chronických problémů. Ty řešíme korekcí pohybových návyků pomocí dechových a tělesných cvičení.

Přijďte zmobilizovat a stabilizovat svou páteř, rozhybat velké i malé klouby, pomocí dechových technik zlepšit stereotyp dýchání a pružnost hrudního koše a v řízené relaxaci zklidnit předrážděný nervový systém.

OSUDY JANA ERICSSONA

aneb vyprávění o rodině a hudbě

Snad každý v Ondřejově zná Českou mši vánoční v podání Josefa Zichy. A jaká by to byla mše bez zpěvu a zpěváků. Jeden z protagonistů se na stránkách Ozvěn podělil o své osudy, a také o osudy své rodiny. Co je to hudba? Hudba člověka kultivuje. Doprovází ho od narození až po rozloučení se se světem. Hudba kultivuje, povznáší, přináší radost, ale i otázky. Hudba nás provází po staletí a je jedním ze základních dorozumívacích prostředků. Někdy je úderná, někdy pochodová a někdy pohodová, klidná a laskavá. Pojdme se chvíli zasnít a přečíst si vyprávění Jana Ericssona, zpěváka, učitele, ale hlavně skvělého hudebníka.

NĚCO Z HISTORIE RODINY VLACHŮ

Ono je zvláštní nebo zajímavé, jak se octl nějaký Ericsson v České republice. Začalo to tím, že můj dědeček Josef Vlach byl legenda našeho rodu. Nejvýznamnější hudebník, ke kterému všichni vzhlížíme do dneška, který neměl k hudbě jednoduchou cestu. Narodil se v Ratměřicích u Jankova jako syn hospodského. Byl šestý z osmi dětí. Jeho nejstarší sourozenec byl bratr, jinak měl sestry. Bratr byl velmi nadaný a talentovaný houslista. Dědeček sám přiznával, že neměl takový talent jako bratr. První rána osudu pro staršího bratra byla, že jejich tatínek umřel velmi mladý. Jakožto nejstarší syn se musel postarat o hospodářství. Načež jim po válce hospodářství sebrali komunisti. To ho úplně zničilo a umřel velmi mladý. Dědeček u houslí zůstal, dostal se na Pražskou konzervatoř, kterou vystudoval a následně vystudoval HAMU. Na HAMU se setkal s Václavem Talichem, který zakládal Český komorní orchestr, těleso složené z převážně mladých nadějných umělců. V Českém komorním orchestru byl u prvního pultu, spolu s houslistou Jiřím Novákem, který se později stal primáři Smetanova kvarteta. Komunistickému režimu se nelíbilo, že se Talich obklopuje mladými lidmi a že má na ně větší vliv, než by chtěla strana. Byl tedy nucen hudební těleso rozpustit. Dědeček mezitím hrál v činoherním orchestru Národního divadla a tam se potkal u pultu s mojí budoucí babičkou. Mezitím se svými spolužáky a kamarády ze studií založil Vlachovo kvarteto, které moc nevystupovalo, hudebníci jenom zkoušeli. Vlachovo kvarteto se i přes malé zkušenosti s vystupováním přihlásilo na nejvýznamnější soutěž, která je nejprestižnější soutěží v klasické hudbě – na „Soutěž královny Alžběty“. V padesátých letech měla soutěž větší věhlas, protože ostatní hudební

Z rodinného archivu

styly byly teprve v plenkách. Komunistický režim si řekl, že je na soutěž pustí. Činitelé tehdejšího režimu si mysleli, že si stejně vyhláskou zuby a půjdou se sklopenými klobouky zpátky. Jenže Vlachovo kvarteto tehdy soutěž v Bruselu vyhrálo. Dokonce takovým

způsobem, že nebylo uděleno druhé místo. Načež se hudebníci vrátili a po Vlachovu kvartetu jako by se slehla zem. Tenkrát v Československu existoval monopol na pořádání koncertů, tím byl Pragokonzert, a i když byla poptávka ze zahraničí, všechno organizovala tato agentura. Hudebníci se vrátili do svých zaměstnání, dědeček do činoherního orchestru a život běžel dál. Jenže po roce, kdy vyhráli soutěž, přijel manažer soutěže do Prahy a udělal skandál, kde je Vlachovo kvarteto, že o něm od té doby neslyšeli. Pro tehdejší režim to byl trapas, takže od té doby dědeček mohl jezdit po celém světě. Sjezdil celý svět ze začátku především lodní dopravou, letecká nebyla tehdy tak běžná.

*Vlach a Talich
(z rodinného archivu)*

VLACHOVO KVARTETO VE ŠVÉDSKU

Tím se dostáváme k tomu, že měli několik koncertů ve Švédsku. Jedním z městeček,

Z rodinného archivu

kde měli hrát, se jmenovalo Arvika, které leží kousek od Norských hranic, přibližně na úrovni Osla a Stockholmu. Náhoda tomu chtěla, že několik koncertů, které měly proběhnout v rámci koncertní šňůry, jim zrušili. V Arvice byl ředitelem tamní hudební školy můj dědeček ze švédské strany Gunnar Ericsson, a když se doslechli, že Vlachovu kvartetu odpadly koncerty, tak jim nabídl, že zařídí ubytování a možnost koncertů v obcích v okolí. Tak vzniklo velké přátelství mezi mými dědy. Švédský dědeček pořádal hudební kurzy, na které začal zvat mého českého dědu, který do Arviky jezdil pravidelně každý rok.

Moje maminka Jana Vlachová tam také jezdila na kurzy. Švédské prostředí tedy celá naše česká rodina znala. Můj tatínek Mikael Ericsson po hudební škole začal chodit na gymnázium, a potom šel studovat na konzervatoř do Kodaně. Tam byl jeden rok, ale nebyl tam příliš spokojený, tak mu můj dědeček zařídil studium na HAMU u Josefa Chuchra, tehdy nejlepšího českého violoncellisty. Studoval u něj sólovou hru na violoncello a u dědečka Vlacha studoval komorní hru. Výuky dalších předmětů, které jsou na HAMU běžné, se účastnit nemohl, neboť neznal jazyk. No a jak to občas osud chce, při studiích, kdy byl táta čestným hostem u rodiny Vlachů, tedy dědečka Josefa Vlacha a babičky Danuše, začala mezi mou matkou a otcem přeskakovat jiskra. Hlavní jiskra však přeskočila ve chvíli, když spolu začali hrát komorní hudbu, neboť hudba má kouzelnou moc.

TALENT JAKO DAR

Hudební geny máme z obou stran. Děda Vlach o sobě sám říká, že nebyl tolik talentovaný, musel hodně cvičit, a kromě skvělého muzikanta byl i výborný učitel. Sám jako malý musel hodně cvičit, nikdy nezahrál notu vedle, nebo tón špatně, ale potom když dirigoval, tak vím, že spousta lidí, kteří s ním pracovali, vzpomínali, že nikdy nezlomil hůl nad někým, kdo byl slabší členek kapely. Snažil se každého pozvednout, čímž pozvedl celé hudební těleso. V šedesátých letech dědeček obnovil dříve rozpuštěný Český komorní orchestr, jehož tradice pokračuje dál. Moje maminka je uměleckou vedoucí Českého komorního orchestru. Maminka převzala i celé Vlachovo kvarteto. Nyní již nehrají, ale koncertních pódii projeli mnoho, ať už s Vlachovým kvartetem nebo Českým komorním orchestrem.

SOUROZENCI

Jsem ze šesti dětí. Mám čtyři starší sourozence a jednoho mladšího. Nejstarší se jmenuje Maria, hraje na housle. Vystudovala konzervatoř, jediná z nás je profesionální hudebník, žije se výlučně hudbou, hraje v Symfonickém orchestru FOK. Druhá sestra Magdalena chodila na hudební gymnázium Jana Nerudy, dnes už je to Hudební škola hlavního města Prahy na Žižkově. Vystudovala gymnázium a pedagogickou fakultu hudební výchovy, hru na housle. Po večerech hraje na koncertech v Praze. Třetí sestra Michaela je vystudovaná právnička, pracuje v advokátní kanceláři zaměřené na obchodní právo,

chodila pouze do ZUŠ, kde absolvovala cyklus, který bývá při střední škole. Je velmi schopná houslistka, hraje pravidelně na různých akcích, během svých studií procestovala celý svět. Na Ondřejovských slavnostech hrála Magdaléna na violu a Michaela na housle. Pak mám staršího bratra Josefa, po Josefu Vlachovi. Bratr hrál celé dětství na housle, hrál i Rybovku. Bratr je chirurg a žije ve Švédsku. Pak jsem já, nejmladší do devíti let, měl jsem pocit výlučnosti, nechtěl jsem hrát na housle stejně jako ostatní sourozenci, vybral jsem si violoncello. To potěšilo především tátu. Akorát nebylo jednoduché, když jsme cvičili spolu, protože měl jiné nároky než já představy. Nejmladší bratr Jonáš, který je o necelých devět let mladší než já, se také nakonec věnoval hudbě, na housle hrál celkem krátce, chodil na klavír, dodneška se hudbě věnuje rekreačně, ale na dobré úrovni. Skládá si své písničky, hraje na klavír, na kytaru a ukulele. Má svůj styl, trochu se v hudbě přibližuje středověku. Jinak dělá fitness trenéra a nutričního terapeuta, spolupracuje s revmatologickým ústavem a pomáhá lidem, kteří mají revmatickou artritidu. Vyzkoušel sám na sobě, že se dá vyléčit stravou.

HUDEBNÍ DRÁHA

Na violoncello jsem chodil k Marii Kohoutové a na Hudební školu hlavního města Prahy. Marie Kohoutová byla úžasná, sama chodila k významnému cellistovi Miloši Sádlovi. Její otec byl violoncellista ze Smetanova kvarteta a ona měla krásně zvládnutou didaktiku. Marie Kohoutová

Český komorní orchestr (z rodinného archivu)

Foto Hynek Kašpar

musela v mých asi 12 letech z rodinných důvodů na škole skončit. Potom jsem začal chodit k Mirkovi Škampovi. Na hudební škole byl vždycky tlak chodit na soutěže a vyhrávat. Dobrou přípravu mi dal výměnný pobyt v Norsku, kdy mi bylo 14 let. Tam jsme hráli s orchestrem. To je věc, kterou doporučuji všem, kdo hrají na nějaký hudební nástroj. Časem se může stát, že mladého člověka přestane bavit hraní, protože hraje sám. Avšak něco jiného je, když začne hrát v souboru. Tam má každý zodpovědnost za celek a částečně odpadne i nervozita. Když jsem se dostal na akademické gymnázium do Štěpánské ulice, měl jsem štěstí, že tam byl i sbor. Přihlásil jsem se do hry na violoncello a zároveň do sboru. Orchester byl většinou kvarteto a hráli jsme skladby, na které jsem musel pravidelně cvičit. Sbor mě však chytl velmi rychle především proto, že jsem asi od 12 let hrál Rybovku. Právě s Pepíkem Zichou. Zaujala mě především osobnost Pepíka Zichy, způsob, jak podával zpěv. Začal jsem doma zpívat. V hudebce byla možnost, že když se člověk věnoval nástroji, tak mohl mít obligátně k tomu půl hodiny druhého oboru. Byly tam formální přijímačky hlavně z intonace, k tomu je výhoda hry na smyčcové nástroje, které jsou bezpražcové, a tím pádem všichni musí umět perfektně intonovat. Dostal jsem se tam a začal jsem chodit na zpěv k Jaroslavu Mrázkovi. To byl první impulz ke zpívání. Vždycky tvrdím, že jsem šel zpívat proto, že v rodině všichni hrají na smyčcové nástroje, tak aby mi nikdo do toho nekecal. Je to samozřejmě nadsázka. Ovlivnilo mě

několik osobností. Především Pepík Zicha, pak Jakub Waldmann z Pasek nad Jizerou se svým tatínkem, který řídil celá léta klasičtý sbor. Velmi mě zaujaly především mše. A další významnou osobností je sbormistr gymnázia Petr Hlavatý, svého času výborný operní zpěvák. Bohužel to nedotáhl na nejvyšší pozice, ale zůstal u učení hudební výchovy a sbormistrovství, kterému zůstal věrný. Když jsem odmaturoval, tak jsem dělal přijímací zkoušky na Univerzitu Pardubice. Studoval jsem jeden rok ekonomický obor a zjistil jsem, že to není nic pro mě. Po půl roce mi teta Dana Vlachová podala bez mého vědomí přihlášku na konzervatoř a sjednala mi schůzku s paní Jitkou Soběhartovou, která v té době byla sólistka Národního divadla a vedoucí pěveckého oddělení na Pražské konzervatoři. Dal jsem si s ní pár hodin zkoušek a pak jsem šel na přijímačky, které jsem udělal, a tak jsem se dostal na konzervatoř. Paní profesorka Soběhartová si mě vzala pod svá křídla. Byl jsem u ní celých šest let, za což jsem jí moc vděčný. Protože jsem měl vystudované gymnázium, tak jsem nemusel chodit na všechny předměty. Navštěvoval jsem jen hudební předměty, o to více jsem se mohl věnovat hudbě.

ZÁKLADNÍ OBORY HLASU

Základní obory hlasu jsou: bas – tedy nejhlubší mužský hlas, baryton – střední mužský hlas, tenor je vysoký mužský hlas, alt je hluboký ženský hlas, mezzosoprán střední hlas ženský a soprán je vysoký ženský hlas. K základním oborům hlasu se ještě potom

přidávají různé podobory jako je koloraturní soprán nebo dramatický soprán, který je takový zabarvenější. Mezzosoprán má také takové polohy. Pak je třeba hrdinný tenor. Což se říkalo o Benu Blahutovi. Já nejsem vyslovený bas ani nejsem vyslovený baryton, mému hlasu se říká basbaryton. Hlas se tvoří tak, že máme v plicích zásobárnu vzduchu a tu kvůli praktičnosti stlačujeme bránicí zesponu. Tam je jediný sval, který je pružný. Je pružnější než mezižeberní svaly a žebra. Vzduch vytlačíme, aby šel přes hlasivky. Hlasivky samy o sobě moc nezní, především určují výšku tónu. Je několik cest, jak docílit toho, aby hlas zněl. Já byl vždycky vedený tak, že je důležité rozeznít lebeční dutiny. To je dutina čelní a dutiny od nosu. Vnímáme vibraci, která je konkrétní a je někde mezi tvrdým patrem a čelem. Vnímáme, že nám hlas zní, že rezonuje. Když zahrajete hluboký tón na violoncello, slyšíte konkrétní ostrý zvuk, v hlavě je to stejné. Třeba u violoncella nebo stradivárek platí, že čím je dřevo starší, tím víc pochytá alikvótů. U zpěváků je to tak, že budete opravdu dobrého učitele, který vás naučí správně používat hlas, různým uvolňováním si najdete konkrétní dutinu, vibraci v dutinách, tak se rozvolníte i dole a začnou vám znít i další rezonanční prostory, jako je třeba hrudník nebo ústa. Zjistil jsem, že když chcete být opravdu výjimeční, tak si musíte najít vlastní cestu. Lidi, kteří necvičí a neexperimentují, budou jenom memorovat to, co se naučili teoreticky. Může to být na velmi vysoké úrovni, ale nikdy to nebude autentické. Zpívání je především o sebepoznání.

KLASICKÁ VERSUS ROCKOVÁ HUDBA

Když celý život vyrůstáte v prostředí klasické hudby, tak ji nechcete dělat. Já sám od sebe nejsem rebel. Díky proslapání cestiček mých starších sourozenců jsem začal poslouchat i jinou hudbu, než klasickou, ačkoli jsme doma měli akorát Abbey Road od Beatles nebo kapelu Chicago, výborná kapela ze 70. let. Tu si koupil táta v dobách svého raného mládí. Jednou sestra sehnala Michaela Jacksona, nebo The Doors. Ty mám rád do dneška. Chvilku měl člověk rád metal, chvilku šílené disco. Asi kolem šestnáctého, sedmnáctého roku života jsem začal poslouchat klasiku. Jako děti jsme jezdily s rodiči na koncerty, ale doma bych si ji v žádném případě nepustil. K ní jsem se vrátil až díky bráchovi, který začal poslouchat Requiem od Mozarta. Já si ho pustil

Rodinné foto

a totálně mě to dostalo. Spousta lidí říká, že se dostala k hudbě přes Mozarta, že to je nejlepší cesta. Já jsem to nechápal. Přišlo mi to nudný. Pak jsem si poslechl Requiem, to je vrcholný Mozart. Dále jsem začal poslouchat klavírní sonáty od Beethovena. Ale zároveň mám často náladu na rockovou hudbu 70. let. Například mě fascinují Led Zeppelin. K rocku jsem se dostal tak, že někdy ve 12 letech nám rodiče díky známým z Chicaga zajistili hudební tábor, který přivezl do Čech česko-americký kněz, který utekl před komunisty, páter Marek. Ten v Chicagu založil tradici hudebních táborů, které pořádal v Michiganu. To byl impuls, že mě cello neopustilo, že jsem si mohl zahrát v symfoňáku. Hráli jsme Beethovena a Harryho Pottera, Vltavu a Novosvětskou. Na táboře se mnou hrál u pultu kluk z Pardubic, jmenoval se Vítek Vomáčko. A on, že má nějaké noty a že to hraje nějaká Apocalyptica, jestli si to neza-hrajeme. Tak jsme se secvičili, každý večer v rámci tábora byl koncert a předtím byla talent show, kde jsme mohli zahrát jakékoli styly. Měli jsme obrovský úspěch. Když jsem pak studoval v Pardubicích, tak mi Vítek říká: „Hele, vypadl mi jeden kluk v kapele Cellisti.“ Všichni si mysleli, že se kapela jmenuje podle Spielberga, ale název byl podle cello, a tak jsem se k nim přidal. V rockovém klubu je většinou špatná akustika, všichni jsou hluční, není nic slyšet. Naštěstí už existovaly snímače, které jsme si dali do kobyly a zároveň jsme museli mít molitanový kryt na efa (výřezy na horní desce nástroje), aby se utlumil zvuk. Měli jsme pás na suchý zip, ten jsme obtočili kolem cello. Měli jsme za sebou basová komba, s tím vším jsme hráli. Občas jsme přidali i krabičky na efekty, co mají kytaristi, když hrají sólo. Pak si kamarád Vítek koupil elektrické cello Yamahu, což bylo super, že zvuk nevazbil, a projeli jsme hezkých pár

koncertů, většinou v Pardubickém kraji, ale také jsme jednou nebo dvakrát ročně hráli ve Vagonu v Praze.

MANŽELKA A BICÍ

S manželkou jsme se potkali na hudebním táboře, v té době hrála na bicí. Že žena nemůže hrát na bicí? Spousta tabu, která v té době byla, jsou dávno zlomená. Třeba je mnoho kontrabasistek. Dřív naprosto mužská záležitost, dneska už to vůbec nevádí. Je to především o tom, co do hudby dokážete dát. Když studovala, tak svět bicích byl poměrně mužská záležitost. Právě na bicí chodili kluci proto, že měli vlastní kapely a hráli většinou na soupravu. A cokoli jiného jim moc nešlo. Když studujete bicí na konzervatoři, to není jen bušení do soupravy, hraje se na tympány, na ně jsou velmi zajímavé a těžké skladby, u nichž se pracuje s melodií. Každý tympán má pedál a tím si ho můžete ladit. Máte třeba 4 tympány a ty během skladby třeba ještě přeladujete. Není žádná legrace na ně zahrát dobře. Mezi bicí patří všechny možné zvony a dřívka. Královská disciplína jsou melodické bicí nástroje. Přirovnal bych to ke hře na klavír se čtyřmi prsty. Když si vezmete marimbu, která je největší z bicích hudebních nástrojů, má největší rozsah, při hře hudebníci drží dvě paličky v jedné ruce. Paličky mají hudebníci jako 4 prsty, a když chtějí zahrát dlouhý tón, vibrují jednou rukou ze strany na stranu. Tím dělají kraťoučké úhozy na každou stranu, vzniknou dvojzvuky, které zní dlouze. Vibrafon má zase trafo zapojené do elektřiny, když si povolíte pedál, tak kámen přizvukuje. Vibrafon se velmi často používá v jazzu. Xylofon a marimba taky, ale xylofon je častější. Moje manželka se převážně specializovala na tyto bicí hudební nástroje. Nicméně

když byla v pátáku, zjistila, že se nejspíš nedokáže uživit hudbou, i když už hrála v ostravském divadle, vystudovala konzervatoř a zároveň porodní asistentku a dneska je instrumentářka na sále gynekologického oddělení.

DĚTI

Naše děti se snažíme vést k hudbě. Není to vždycky jednoduché, protože v našem světě plném technologií je těžké udržet jejich pozornost u hudby. Starší Mikael, hraje na violoncello, ale teď je pro něj hlavní fotbal a všechno kolem fotbalu. Je to taková mánie, tak uvidíme, jak dlouho mu vydrží, a mladší Alfréd hraje na klavír. Je ve třetí třídě. Nejprve byl v hudební přípravce, nyní začíná hrát druhým rokem na klavír. Je do hry zapálenější než Miky, častěji si sedne ke klavíru sám a hraje si. Miky má krásný hlas. Když jedeme v neděli zpívat do kostela, tak se vždycky rozezpívám v autě. Což je vždycky poměrně hlasitě, ale kluci už to pochytili a dělají hlasová cvičení vždycky se mnou. Nikdy jsem je neučil zpívat. Jen jednou jsem Mikymu řekl, že když zpívá, musí mít víc otevřenou pusku, to bylo asi tak všechno.

NYNĚJŠÍ ZAMĚSTNÁNÍ

Pracuji v křesťanské základní škole. Nikoho nenutíme, aby chodil na mše, jsou dobrovolné. Ve škole máme pár věřících rodin. V naší škole jde především o to, aby rodiny byly otevřené křesťanským hodnotám. Myslíme si, že dnes jeden z nejdůležitějších úkolů vzdělávání je ovládat určité ctnosti. U nás je to zavedeno jako výuka ke cnostem v rámci etiky. Kromě toho se děti na naší škole setkávají s modlitbou. Modlíme se před každým jídlem a na počátku každého dne. Dvakrát do roka máme společné mše pro celou školu.

Myslím si, že v přístupu k člověku je důležitý respekt. Co cítí ten druhý, co druhý vnímá. Z učení Ježíše Krista je úcta k člověku pro mě zcela zásadní věc. Ať je člověk takový, nebo makový, my máme mít empatii a vzít za ni, snažit se druhého pozvednout. Jsou dny, kdy se nám to daří líp a kdy hůř. Lidé jsou někdy neurvalí, všichni občas selháváme. Ale láska k bližnímu, snaha člověka podpořit, je pro mě klíčová. Další věc je, že se nemáme snažit podporovat lidi ve špatném jednání. Mám tě rád jako lidskou bytost, jsi pro mě hodnotný jako každý člověk. Křesťanství je krásné v tom, že dáváme všem šanci, znova a znova.

Rozhovor vedla Romana Brilová

Krátká reportáž z Ondřejovských slavností

IVAN HLAS TRIO

Setkání s legendami bigbitu je vždycky velkým zážitkem a o tom, že Ivan Hlas je legenda, nelze pochybovat. Škoda, že papír nemůže zaznamenat poeticky laděný hlas Ivana Hlase s jeho typickým smíchem, zodpovědný hlas Norbiho Kovácze a klukovsky rošťácký hlas Olina Nejezchleby.

IVAN HLAS

RB: Je známé, že máte silný vztah k Hanspaulce. Vy jste se tam narodil?

Ivan Hlas: Ne, já jsem se narodil v Vinohradech a od 4 let jsem bydlel na Hanspaulce, tedy sedmadvacet let. A teď už tam dlouho nejsem. Ale občas se tam vracím a je to zajímavý.

RB: To místo mělo genia loci, má ho ještě pořád, nebo se to změnilo?

Ivan Hlas: Hodně se to změnilo, plno lidí se odstěhovalo, takových těch důležitých z party, ale je pravda, že když se parta sejde, je to pořád stejné jako dřív.

RB: A na co rád vzpomínáte?

Ivan Hlas: Na dětství. To tam bylo úžasný. Do Šárky pár kroků, hlavně já měl štěstí na kamarády a kamarádky. To je hodně důležitý. Je pravda, že když tam přijedu a vidím to jiný obyvatelstvo, je mi smutno.

RB: Kdy máte nejvíce tvůrčí myšlenky, tvůrčího ducha?

Iva Hlas: Tvůrčí duch (smích), čím jsem starší, tím je to horší. Ale potřebuju mít klid, sednu si v kuchyni, přemyslím, hraju si na kytaru a něco mě napadne a z toho pak vznikají písničky. Takže nevyhledávám, že bych musel vycestovat k moři, ne. Chce to jen trochu klidu a koukat kolem sebe.

RB: Kdysi jste v Malostranské besedě zmínil, že máte rád melancholické písničky. Jaký máte vztah k písničkám veselým?

Ivan Hlas: No tak mám k nim vztah dobrej, ale vím o tom, že mně líp jdou smutnější. Ale to nemůže člověk dělat pořád. Takže mám rád ty melancholický, ale nesměj být přehnaně sentimentální. To úplně nesnáším. Takže každá, i ta smutná písnička, má určitý východisko. Takhle já se to snažím dělat a veselý mě napadnou občas za pár minut. A je to štěstí.

NORBI KOVÁČZ

RB: Norbi, o tobě je známo, že rád fotografuješ, řekni, jaký máš vztah k fotografování?

Norbi Kovácz: Jsem fotograf amatér velkého formátu a baví mě to. Nějak mě to před pár lety chytlo, díky tomu, že jsem chtěl dát avízo na sociální síť. Díky tomu jsem se vypracoval až tak, že tam dávám fotky z cest na koncerty nebo dávám na sociální síť nějakou zajímavost. Dneska jsem vyfotil nějaký šílený komín. Přidal jsem do toho nějaký zajímavý barvy. K focení mám kladný vztah a začal mě bavit i film, stříhání filmů.

RB: Odkud pocházíš?

Norbi Kovácz: Já jsem ze Slovenska, z maďarských hranic, mám národnost maďarskou a žiju v Česku 30 let. Chodil jsem do maďarské školy, moje babičky neuměly vůbec slovensky. V takovém prostředí jsem vyrůstal, ale baví mě to tady.

RB: Jak jsi se dostal k hudbě?

Norbi Kovácz: Díky mamince, která učila na základní škole a viděla nějaký kulturní pořad pro školy, kde byli různí vystupující. Chtěla, abych tam taky něco zazpíval. Na akci mi strýc ukázal

4 akordy na kytaru a díky tomu jsem začal hrát.

RB: Jaká byla cesta k Ivanu Hlasovi?

Norbi Kováčz: Tenhle rok je to už 20 let. S Ivanem jsem se potkal na jednom stacionáři v Dejvicích, tam jsme se sešli díky kamarádovi. Kamarád říkal: „Hele pojd zahrát, bude tam vystupovat Ivan Hlas a já vám domluví, abyste si spolu zahráli.“ Tak mě Ivanovi představil a Ivan říkal: „No tak jo, dvě písničky si zahráme spolu.“ Tak jsme začali hrát, pak jsme hráli přes hodinu a Ivanovi se hraní moc líbilo, to byl náš začátek.

RB: Chystáte nové CD?

Norbi Kováčz: Tedka děláme nové CD. V podstatě ho zvukař míchá, na podzim bude vydané. Natočili jsme ho ve studiu, zároveň je to náš koncertní program. Na CD je nová věc, ale chtěli jsme zaznamenat především náš současný program. Takovou měl představu i náš vydavatel. Natočili jsme všechno dohromady ve studiu, zní to moc hezky. Tentokrát tam nebudou žádní hosté.

OLIN NEJEZCHLEBA

RB: Kolik ti můžu položit vět, Oline?

Olin Nejezchleba: No původně jsem dostal informaci, že dostanu prostor pro dvě věty, tak jsem na to zvědavě.

RB: Chtěla jsem se zeptat, jsi z Moravy, jak ses dostal do Prahy?

Olin Nejezchleba: Pocházím ze Bzence, mám tam ještě staříčkou maminku. A protože jsem se v Bzenci kdysi dávno

seznámil s Láďou Mertou, který tam kdysi za bolševika hrál, tak jsem s ním skončil ve sklepě, kde jsme si zamovali. Ještě tam byla Dáša Voňková a Láda Merta říkal: „Ježiš, to je pěkný s tím cellem. Až budu někde hrát, tak přijď, zahrajeme si spolu.“ Tak jsme se začali pomalinku seznamovat na festivalech i s ostatní hudebnickou partičkou, a když jsem pak studoval v Brně, tak se tam Honza Hrubý v jednu dobu přiženil, takže jsme spolu hodně kecali a hodně hráli. Jamoval jsem tehdy i s Láďou Mišíkem. No a pak kluci si nějak na mě vzpomněli, když z Marsyas odcházel Jirka Vondráček. Zavolali mi, že by se mnou chtěli něco zkusit, nakonec to dopadlo tak, že jsem skončil u Marsyas v Praze a od té doby už to šlo těmi cestami, který skončily až tady dneska s Ivanem a Norbim.

svoje klasický cello se snímačem, tam to docela fungovalo. Ale když jsem přišel do ETC k Láďovi Mišíkovi, tak samozřejmě bylo jasné, že občas budu hrát na cello. Kluci z ETC dělají daleko větší kravál než Marsyas. Když se klasický cello rozvibruje kraválem kolem, tak to přenáší i do snímače a nástroj začíná vazbit. A to byl průšvih. Někdo mi tehdy navrhnul, že by bylo dobrý postavit si elektrický cello, protože v té době tady za bolševika nešlo nic takového koupit. Potřeboval jsem cello, který by bylo na principu elektrický kytary, kde by nástroj byla jen placka, tím pádem nebere tolik kmitů a tolik nerezonuje a nevazbí. A já jsem se rozhodl, že to zkusím udělat sám. To byl první a poslední pokus, kdy jsem dělal cello. Od té doby jsem už žádný cello neudělal. Hraju na něj do dneška.

RB: Jak ses cítil, když jsi vystoupil na Letné při sametové revoluci?

Olin Nejezchleba: Tam jsme hráli s Láďou Mišíkem Variaci na renesanční téma. My jsme nějak tušili, že už bolševik půjde do kopru, už se to začínalo lámat

a doufali jsme, že všechno dobře dopadne. Je to jeden z nejhezčích pocitů v mém životě, protože já fakt komunisty nesnáším, co tady provedli za několik desítek let s naší zemí, to je strašlivý, no a důsledky neseme dodneška. Tam byla naděje, že komunisti půjdou dopříc, byl jsem tomu hodně rád.

RB: Jestli o tom něco nevíš, tady v Ondřejově v lomu hrály zakázané kapely a byl tady i Láďa Mišík...

Olin Nejezchleba: Tak to se přiznám, že jsem se nezúčastnil a nevím. Ono těch akcí bylo po různu více, takových těch zakázaných, nebo polozakázaných, já už taky hodně věcí zapomínám a tohle si už nepamatuju.

RB: A neplánuješ napsat paměti?

Olin Nejezchleba: Ne, ne, ne, to by bylo strašný.

NAKONEC JEŠTĚ MALÁ TEČKA S VÁCLAVEM KUBOU, KTERÝ BYL MODERÁTOREM ONDŘEJOVSKÝCH SLAVNOSTÍ.

RB: Několik let nám moderujete Ondřejovské slavnosti, tak kdybyste nám o sobě řekl několik vět.

Václav Kuba: Předem bych chtěl říct, že si to tady každý rok neuvěřitelně uží-

ji. Protože jsou tady bezvadní lidé a je zábava, ať je vedro, nebo zima, lidé tady vždycky jsou, což je skvělé.

O mně: no, je mi skoro 40, bydlím v Říčanech, ale pocházím z Ostravy. Kromě jiného jsem moderátorem v Českém rozhlase Pohoda. Což je malá digitální stanice zaměřená primárně na seniory, nebo dejme tomu zkušenější lidi.

RB: Jak vidíte budoucnost programu Rádia Pohoda?

Václav Kuba: Já si myslím, že seniorů bude přibývat a někdo by s nimi měl mluvit. Rádio je hezké médium, mluví na nás, nepouští šokující obrázky a je svým způsobem takový intimní přítel. Můžete si ho pustit do sluchátek. V Českém rozhlase využíváme bohatého archivu, protože rozhlas má za sebou stoleté výročí. Díky tomu můžeme do archivu sáhnout a vybíráme z velké části archivní pořady. Z mého pohledu kultivovaně archivní, to znamená programy, které přestály tok času. Ať už jsou to pořady typu Okouzlení slovem s Ludkem Munzarem nebo třeba vyprávění Karla Gotta Zpátky si dám tenhle film nebo Rádio na Kolečkách Karla Tejkala, pořady Františka Novotného. To všechno jsou pořady skutečných rozhlasových legend. Smyslem bylo, že seniori jsou možná občas trošku sami a já si myslím, že bychom je neměli nechat s 60 televizními kanály a sociálními sítěmi, ale že si někteří vyberou vkusně poskládanou nostalgii, jakou nabízí Český rozhlas Pohoda. Zároveň program kombinujeme se současným živým vysíláním, kde se věnujeme pozitivním a zajímavým tématům.

RB: Jakou posloucháte hudbu?

Václav Kuba: Na to mám strašně jednoduchou odpověď, já miluju Stinga. Je to můj největší vzor, hudební idol a těším se, že někdy v budoucnu na Ondřejovských slavnostech domluvíte třeba nějaký koncert.

RB: Rozhodně moc rádi. Děkuji.

Pro autenticitu byly v článku ponechány slangové výrazy.

Rozhovory vedla Romana Brilová,
fotografie Hynek Kašpar

Hasičský příměstský tábor

V týdnu od 14.8.-18.8.2023 proběhl v Turkovicích druhý ročník hasičského příměstského tábora. Ohlédnutí za celým týdnem a zhodnocení tábora připravilo v koláži družstvo starších žáků.

Dneska skončil tábor, který vždycky dominuje nad všemi ostatními, každým rokem je lepší a lepší a nemůžeme se dočkat na další ročníky ❤️, tohle není kroužek ale naše druhá rodina, bylo to super!! Děkujeme všem trenérům a trenérkám za všechno co pro nás celý týden dělali a také velký dík kuchařkám a karlosovi kteří nám vařili a plnili várnici s vodou 🍷 ještě jednou děkujeme všem za tábor na který nikdy nezapomeneme 🥰

@SDH_TURKOVICE_STARSI_10

OLYMPIÁDA V ONDŘEJOVĚ

V sobotu 15. 7. 2023 se uskutečnila již tradiční Ondřejovská olympiáda. Letošní akce se nesla v duchu rekordů – a to jak z hlediska počtu přihlášených soutěžících i dobrovolných rozhodčích, počtu dosažených nových výkonnostních rekordů, tak z hlediska extrémně teplého počasí, které po celou dobu akce panovalo.

Celkem se akce zúčastnilo 36 soutěžících rozdělených do 9 týmů. Akce odstartovala v dopoledních hodinách. Úvodní disciplínou byl sprint na 60 metrů. Během dne soutěžící v rámci svých týmů postupně absolvovali další disciplíny, které sestávaly z hodů oštěpem, hodů kriketovým míčkem, vrhu koulí, ze skoku dalekého, střelby na branku, střelby vzduchovkou a také z volejbalu. V závěru čekal účastníky štafetový běh a také tajná disciplína, kterou se pro letošek stala hra s názvem „Šňůra“.

Celkovým vítězem se stal tým ve složení F. Lán, J. Řezníček, O. Diviš a V. Divišová, který si připsal své prvenství ve volejbalu a obsadil v jednotlivých disciplínách celkem pět druhých míst a dvě třetí místa. V rámci jednotlivců se z žen nejlépe umístila M. Kovandová, které se rovněž podařilo pokořit rekordy v disciplínách sprint na 60 metrů, vrh koulí, skok daleký a hod oštěpem. Mezi muži se na první příčce umístil F. Lán. Některé z rekordů se podařilo pokořit i mužskému osazenstvu, a sice J. Brothánkovi v disciplíně vrh koulí a A. Pohlovi v disciplínách hod kriketovým míčkem a hod oštěpem.

Sportovní program byl doplněn hudebním doprovodem a také doprovodnou soutěží, z níž putoval finanční výtěžek ve výsledné částce 7 231 Kč na podporu Hospice u Dobrého Pastýře v Čerčanech, který poskytuje specializovanou paliativní péči.

Ještě jednou touto cestou děkuji všem dobrovolným rozhodčím, bez kterých by se tato sportovní akce nemohla uskutečnit a také sponzorům Ondřejovské olympiády, a to TJ Sokol Ondřejov, Pizzerii Pietro Ristorante, firmě Blažek Auto z Mnichovic a masérce Kristýně Čihákové.

Na závěr bych vás, čtenáře, rád pozval na příští ročník Ondřejovské olympiády, který proběhne v červenci 2024 a na který se již dnes můžete těšit. Přesný termín bude včas zveřejněn na webových stránkách www.olympiada-ondrejov.webnode.cz, kde se můžete mimo jiné podívat také na více fotografií. Ty naleznete rovněž na instagramovém profilu @ondrejovska.olympiada.

Těším se na společná setkání v létě příštího roku.

Jan Staněk

NOVĚ od ½ ZÁŘÍ 2023

PONDĚLÍ 15.00 – 16.00 Velké Těčko

ČTVRTEK 15.00 – 16.00 Malé Těčko

TĚČKO Ondřejov

SPORTOVNÍ PŘÍPRAVKA TĚČKO

PRO DĚTI, CO SE RÁDY BAVÍ SPORTEM

je vaše dítě rádo v pohybu, ale ještě nevíte, jaký sport bude pro něj ten pravý ?
Je podle vás stále čas na jeho sportovní „specializaci“ ?

Nabízíme vám **intenzivní** sportovní trénink v „TĚČKU“, které vašemu dítěti nabídne všeobecný rozvoj formou cvičení a her, kde :

1. je předností všeobecná sportovní příprava na výkonnostní sport
2. netrénujeme s cílem dosáhnout za každou cenu výsledky hned po půl roce
3. sport je hrou a zábavou
4. rozvíjíme základní pohybové schopnosti: rychlost, obratnost, vytrvalost a sílu
5. se děti se zájmem o sport postupně seznámí se základy:
 - atletiky - běhy, skoky, štafety
 - gymnastiky – akrobacie, překážkové dráhy
 - sportovních her – basketbal, florbal, fotbal, házená, frisbee, rugby.... a dalších aktivit
6. Jedním z hlavních cílů přípravy je podpořit pozdější „závodní“ sportování dětí proto má TĚČKO kontakty na sportovní oddíly, kam lze později dítě nasměrovat

7. Kde? SKC ONDŘEJOV (velký sál)

TRÉNINK: 1x týdně od 1/2 září 2023 do června 2024

Malé Těčko určeno pro děti 6- 8 let (1.-2.třída) – velký sál

Velké Těčko určeno pro děti 8-10 let (3.-5.třída) – velký sál

8. Kdy?

Malé Těčko – trénink ve čtvrtek 15.00 – 16.00 (60 minut)

Velké Těčko – trénink v pondělí 15.00 – 16.00 (60 minut)

9. Cena:

Malé Těčko 1900 Kč za pololetí (říjen 23 – leden 24)

Velké Těčko 1900 Kč za pololetí (říjen 23 – leden 24)

10. ...podrobnější info sledujte na www.te7.cz

11. Tréninky vede: Šárka Řeháková tel: 731 537 084 e-mail: sarka.fit@seznam.cz

INFO a přihlášky
ke stažení na www.te7.cz/info-tecko/

NÁBOR do hasičského kroužku v Turkovicích

Od září opět pořádáme nábor dětí
a mládeže ve věku 6-18 let
do našich hasičských kroužků.

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ TURKOVICE POŘÁDÁ NÁBOR MLADÝCH HASIČŮ

SPORT | TÝMOVÁ SPOLUPRÁCE A ZODPOVĚDNOST | ZÁKLADY POŽÁRNÍ PREVENCE
ORIENTACE V TERÉNU A MAPÁCH | ZÁKLADY PRVNÍ POMOCI

TRENUJEME KAŽDOU NEDĚLI A STŘEDU

TRENÉR: JOSEF BRABEC, TEL: 603 400 956, MLADÉZ@HASICITURKOVICE.CZ

V Turkovicích máme otevřené tři věkové kategorie, mladší žáky 6–11 let, starší žáky 11–15 let a dorost 13–18 let. Věnujeme se všem hasičským sportovním disciplínám, děti a mládež se učí atletickým i gymnastickým dovednostem a v podzimním období také brannému závodu, kde se učí střelbě, šplhu, vázání základních uzlů, první pomoci a dalším všeobecným dovednostem.

Tréninky probíhají ve středu a v neděli, od jara do podzimu na hřišti Pod Hvězdárnou a v zimě v tělocvičně SKC. Kromě tréninků se pak zpravidla v sobotu účastníme řady soutěží.

Pokud se chcete zapojit, přijďte v září kteroukoliv neděli na hřiště Pod Hvězdárnou v 15 hod. Dejte nám o sobě předem vědět na tel. 603 400 956 nebo na e-mail: mladezturkovice@gmail.com, může se stát, že z naléhavých důvodů některý trénink odpadne nebo bude přesunut.

Josef Brabec, trenér

Výročí fotbalu – Ondřejov

V letošním roce náš oddíl oslavil již 90. výročí od svého založení. U této příležitosti jsme na konci měsíce června uspořádali oslavu našeho významného jubilea.

Hlavním bodem celé oslavy byl kupodivu fotbal. Oslavy jsme zahájili v sobotu ráno, a to posledním soutěžním utkáním starší přípravky, která pod vedením trenérů Borise Neciuka, Petra Kölbla st. a Čestmíra Vrzáčka, vyhrála své poslední utkání a stala se tak vítězem své skupiny. Musím podotknout, že skoro po celou dobu oslav nám přšelo štěstí, ale ani občasná přeháňky nás od dalších aktivit neodradily, jen nás trošičku zbrzdily. Po 13. hodině jsme po krátkém, ale vydatném dešti, mohli zahájit další z naplánovaných utkání, tentokrát oddílu mladší přípravky proti rodičům. Musím nestranně jako rozhodčí, trenér a rodič říct, že obě mužstva dala do svého výkonu opravdu všechno. Všichni hráli s nasazením a elánem a ve znamení fair-play. Na druhém, připraveném hřišti, rozehráli své druhé utkání také hráči starší přípravky proti rodičům, a i zde bylo vidět, že obě mužstva prahnou po vítězství. Je vidět, že trenérská práce a přístup dětí jsou příkladné a již v tomto věku mají rodiče opravdu „plné nohy“ práce, aby z hřiště neodešli s debaklem. S velkým potěšením jsem sledoval, v jakém počtu a s jakým zapálením se obou utkání zúčastnili nejen samotní hráči, ale také rodiče, prarodiče i samotní fanoušci. A po těchto opravdu zají-

mavých utkáních jsme se již pomalu blížili k samotnému vrcholu celého odpoledne, tím bylo utkání mezi našimi mladými naděje, které dělají radost svou hrou, a to nejen v našem oddíle, ale i mezi hráči posledního desetiletí. Jak jistě tušíte, je zde drobný věkový rozdíl, a to i více než dvacet let, ale co nelze doběhnout, je třeba nahradit zkušeností a přehledem. Myslím si, že můžeme být spokojeni, protože naši mladí hráči předvedli, že mají nejen rychlost, ale i fotbalový um, a právem vyhráli.

Celé oslavy probíhaly ve velmi přátelské a komorní atmosféře, všichni zúčastnění, a tím mám na mysli jak hráče, tak fanoušky, si celý průběh užili. Samozřejmě jsme pro všechny připravili bohaté občerstvení a jako vzpomínku si mohli a nadále mohou zakoupit oddílová trička, čepice, náramky a klíčenky.

Chtěl bych proto poděkovat všem, kteří se podíleli na hladkém chodu oslav, dále všem, kteří se zúčastnili a vyjádřili nám tím svou podporu a všem, kteří přispěli, a to ať prací nebo finančně.

Závěrem bych chtěl dodat, že se nám již pomalu ale jistě blíží opravdu kulaté a významné jubileum, za 10 let bude totiž našim oddílu 100 let.

David Kvapil

Shaolin kung-fu pro děti

V září 2023 se v Ondřejově otevře nový kurz bojového umění pro děti od šesti let. Jedná se o výuku starobylého Shaolin kung-fu. Pojďme se společně podívat na to, v čem je cvičení kung-fu přínosné.

Praktikování kung-fu je cesta. Nejedná se pouze o umění sebeobranu, ale důležitou roli v celkovém konceptu kung-fu hraje duchovní přesah, filozofie a propování účinků cvičení do každodenního života jedince. Učíme se bojovat a skrze techniky se snažíme poznat také sami sebe, své možnosti, silné stránky umocňovat a slabé stránky posilovat. Celý koncept cvičení vychází ze starobylých technik a metod Shaolin kung-fu. Metody Shaolinu člověka přirozeně zocelují a zdokonalují po fyzické i duševní stránce. Vše je konáno v souladu s přírodou. To je jedním z důvodů, proč je kurz Shaolin

kung-fu pro děti organizovaný celoročně venku pod širým nebem.

Každá lekce kung-fu se skládá z části, kde se pilují základní dovednosti Shaolinu. Jedná se o průpravná cvičení základních postojů, úderů, kopů a pádů. Poté se učí vybraná Shaolin kung-fu sestava. Nyní je v plánu sestava „Dělová pěst“ (Gongliquan), která dobře rozvíjí celkovou koordinaci, rychlost a hbitost. Učíme se také Sanda techniky, což jsou bojové aplikace kung-fu, kde nejprve stínovým bojem a následně ve dvojici či trojici rozvíjíme bystrost, soustředění a rychlost odezvy mozku. Žáci se učí také pracovat s energií a silou soupeře, tak aby byli schopni využít sílu soupeře ve svůj prospěch, bez nutnosti použití větší síly vlastní. Proto se v lekcích praktikuje i čínský zápas. V závěru každé lekce je zařazeno komplexní posilování pro celé tělo, kde se zaměřujeme na střed těla a hluboký stabilizační systém.

Do každé lekce se snažím promítnout vědomosti nabyté studiem na UK FTVS, více než 15 let praxe jako fitness trenér a více než 13 let praktikování Shaolin kung-fu a Taiji. Ve středu 6. září 2023 proběhne ukázková lekce pro děti v Ondřejově a následně bude zahájen kurz. Více informací najdete na webu www.kungfupraha.cz.

Těším se na vás na cvičení.

Mgr. Ondřej Diviš

Léto 2023

MUDr. JAN ANDRES

ANDRESOVA VILA PATŘÍ K VÝZNAMNÝM DOMŮM ONDŘEJOVA, POJĎME SPOLEČNĚ PÁTRAT PO HISTORII MUŽE, KTERÝ ZDE ŽIL A PŮSOBIL. NA CESTU V ČASE JSME SE VYDALI SPOLEČNĚ S JANEM CVRČKEM Z JÍLOVIŠTĚ, DOKTOROVÝM PRASYNOVCEM.

MUDr. Jan Andres se narodil 12. května 1866 v Jílovišti č. p. 2. Byl třetí syn a celkem pátý potomek statkáře a hostinského Františka Serafína Andrese (1832–1905) a jeho dvojnásobně příbuzné manželky Kateřiny Šárkové (1839–1901). Dle slov Jana Cvrčka: „Svolení ke sňatku rodičů doktora Andrese musel dát kvůli jejich blízkému příbuzenskému vztahu sám papež Pius IX. Bylo to samozřejmě z majetkových důvodů, sňatek z rozumu, u statkářů poměrně obvyklý jev, ale v jejich případě to bylo i manželství z lásky.“ Jeho otec byl po čtyřicet let starostou Jíloviště a dlouhá léta i starostou okresu Zbraslavského. Za letité služby společnosti ho pak císař František Josef I. vyznamenal stříbrným záslužným křížem s korunou.

Jan Andres měl dva bratry a čtyři sestry. K narození Jana Andrese Jan Cvrček dodává: „Tehdy vesnici Jíloviště okupovali Prusáci a říká se, i když to historická fakta trošku popírají, že tehdy už prusko-rakouská válka zuřila natolik, že když se doktor Jan Andres narodil, tak že snad válečná vřava byla slyšet až do Jíloviště. Je ale fakt, že v tu dobu už vesnici okupovalo pruské vojsko, se kterým si jeho otec musel poradit bez jediného výstřelu. To znamená, že se narodil za poměrně dramatických okolností. Ostatně

jako jednu z nejvzácnějších rodinných památek mám fotografii z roku 1867, na které je doktor Andres v náručí své matky a kde je také jeho otec a starší sourozenci. Vzhledem k pořadí narození jednotlivých dětí ji mohu datovat naprosto přesně.“

Mladý Jan Andres vystudoval gymnázium v Praze a dostal svolení k vysokoškolskému studiu, což byla výjimečná věc, neboť tehdy musel pro vysokoškolské

ská studia dostat svolení od okresní politické správy. Tehdy byli z rodné obce jen dva, Jan Andres, a ještě nějaký Křišťůfek, který šel na filozofii. Jan Andres šel studovat medicínu. Nastoupil v roce 1887 na lékařskou fakultu všeobecného lékařství, tehdy na česko-německou Karlo-Ferdinandovu univerzitu. Promoval v roce 1892. Zřejmě potom šel na vojnu, i když o tom bohužel nemáme žádné zprávy, kdy a kde. Do Ondřejova se dostal v roce 1894, kde působil jako obvodní lékař, a usadil se ve vile číslo popisné 59, kterou koupil. Víme i takový detail, že každého dne ordinoval 4 hodiny, od 8–10 a od 13–15 hodin.

Ošetřoval mimo jiné i malíře Josefa Ladu, který vzpomíná ve své knížce Kronika mého života: „V zimě 1905 jel jsem na svatbu své sestry... Na této cestě mě stihla nehoda... Rozbolel mne zub a od něho, jak náleží, otekla tvář... Odmítnuv proto každou další babskou kuru, vypravil jsem se s bratrem Františkem do Ondřejova k lékaři. František, o sedmnáct let starší a voják, měl tolik strachu z té operace, že zůstal před městečkem a odmítl se mnou k lékaři až na náměstí. Patrně si myslil, že budu při operaci křičet jako poražené čuně, a já ho proto ani nenutil, aby šel se mnou až do lékařovy ordinace. Ale mohl směle jít, nevydal jsem za celou dobu ani hlesu. Sám jsem si ještě držel mísu pod bradou a statečně se choval, protože to vůbec nebolelo. Na otázku, co mám platit, odpověděl lékař otázkou,

čí jsem, a když jsem řekl pravdu, nežádal ničeho, a ještě mi přidal bezplatně potřebné medikamenty.“

Doktor Andres měl poměrně dobré zázemí, jeho rodiče byli poměrně slušně ekonomicky vzdělaní. Říká se, že zachránil mnoha ondřejovským občanům úspory v dobách hospodářské krize, protože velmi dobře ovládal ekonomii. Zřejmě je to taky jeden z důvodů, proč si ho Josef Jan Frič vybral jako předáka pro stavbu ondřejovské hvězdárny, protože uměl uhlídat peníze. „V literárním archivu v památníku Národního písemnictví se nachází fond nazvaný Josef Jan Frič z let 1900–1920, kde je rozsáhlá korespondence, kterou jsem měl možnost si pročíst,“ říká Jan Cvrček. V korespondenci se píše například o tom, že doktor Andres napsal panu továrníkovi dopis, že přivezl k hvězdárně sazenice lískových ořechů z Jíloviště, protože tam jeho otec, který tehdy už nežil, pěstoval červené lískové ořechy královské. Takže jestli v Ondřejově do dneška rostou někde okolo hvězdárny „lískáče“, které jsou vevnitř červené, tak jsou z rodiště doktora Andrese. „Z deníků, které se v rodině zachovaly, vyplývá, že doktor Andres se na Jíloviště vracel často, a veškeré příbuzenstvo pak zase jezdilo za ním do Ondřejova. Ta frekvence návštěv byla na přelomu 19. a 20. století opravdu velká. Z dnešního pohledu je až neuvěřitelné, že na to tehdy měli tolik času a taky energie vzhledem k omezeným dopravním možnostem. Ty návštěvy byly delší, ne jako dnes. Byla to zkrátka jiná doba,“ dodává Jan Cvrček.

Doktor Andres se dostal do Ondřejova zřejmě v souvislosti se svou babičkou Annou Marií (1808–1887) a její druhou rodinou. V roce 1840 ovdověla, když dědeček doktora Andrese zemřel krátce po devastujícím požáru rodinného statku. V roce 1843 se pak provdala znovu za Františka Vošahlíka (1818–1878). Když předala grunt po zemřelém otci nejstaršímu synovi, otci doktora Andrese, tak se s manželem a nejmladšími dětmi odstěhovala nejdříve do Kunratic a potom do Ondřejova. Nejstarší dcera z tohoto jejího druhého manželství, Karolína Vošahlíková (1844–1921) se tu provdala za ondřejovského kupce Josefa Palmu (1836–1903) z domu č. p. 14, a měli spolu 7 dětí, z toho 2x dvojčata! Byla to tedy polorodá teta doktora Andrese a de facto hlava ondřejovské části rodiny. Brzy však ovdověla a snažila se doktora Andrese jako svého synovce oženit. Ten se však dost

bránil. Byl poměrně dlouho starým mládcem. Podle vyprávění se o něj dokonce ucházela chráněnka hraběnky Eleonory z Ehrenbergů. Vyšla mu kapesník, ale on ji pak odmítl. Když se to hraběnka dozvěděla, tak kapesník žádala zpátky.

Karolína viděla, že se ženit nechce, a tak k sobě povolala svoji vnučku Marii Karolínu Františku Mizerovou (1887–1970), které se říkalo Mářinka. Byla z Lomnice nad Lužnicí, kde pracovala jako úřednice na poště. Její matka Marie Františka Palmová (1867–1951) se tam totiž z Ondřejova vdala za místního poštmistra Františka Prokopa Mizeru (1859–1927), s nímž měla také 7 dětí. Karolína bouchla do stolu, nechala ji přeložit a doktora s ní oženila, i když byl o 20 let starší než ona. Svatba se konala v Táboře, a to 19. října 1908. Pozornému čtenáři asi neujde, že doktor Andres byl se svou manželkou příbuzný, neboť prababička jeho manželky byla matkou jeho otce a současně sestřenicí jeho matky. A povolení ke svatbě jim tedy opět musela dát církev, v tomto případě biskup českobudějovický. Jan Cvrček k tomu pobaveně dodává: „Já vím, je to možná pro čtenáře zamotaný, ale na tom je vidět, jak to tehdy chodilo. Rodinné vazby měly obrovskou váhu, točilo se okolo nich úplně všechno, znamenaly jistotu, kam člověk patří, a bez nadsázky na nich záviselo i přežití. Michal Svoboda, se kterým zde byl nedávno rozhovor a který je také praprapravnkem Karolíny Palmové, si až do doby, kdy s ním vyšel rozhovor, vážně myslel, že si dělám legraci, že jsme příbuzní.“ Rodiče Mářinky i se zbylými sourozenci se pak

z Lomnice přestěhovali zpět do Ondřejova a rodiče pak v Andresově vile, ze které se stalo místo velkých rodinných setkávání, také dožili. „Musím také dodat, že v dubnu 1908, kdy se doktor Andres připravoval na svatbu, za ním z Litoměřic přicestovala jeho čerstvě ovdovělá nejstarší sestra Marie Schacherlová (1860–1915). Stírala pak pobytu v Ondřejově s pobytu v Praze na Smíchově (kde si zřídila byt) a v podolském sanatoriu, protože byla dlouhodobě nemocná. Ke konci života se do Ondřejova přestěhovala natrvalo do vedlejšího domu č. p. 58, kde také v listopadu 1915 zemřela. Rodina ji pak převezla do Litoměřic do hrobky manžela, ale doteď se mi ji tam nepodařilo najít. Podstatné je, že doktor Andres si s Fričem kvůli zdraví a úmrtí sestry psali. Doktor Andres dokonce Friče kvůli vyřízení její pozůstalosti žádal o intervenci u okresního soudce v Červeném Kostelci, což Frič opravdu udělal. Ani se tomu nedivím, když jsem v archivech zjistil, že zřejmě v důsledku své nemoci zanechala rovnou několik rozporuplných závětí a k dědictví po ní se chtěla hlásit řada lidí mimo blízkou rodinu,“ poznamenává Jan Cvrček.

Mářinka svému manželovi doktoru Andresovi onikala a říkala mu „tatičku doktore“ a on jí taky onikal. Měli spolu jednoho syna Jana Nepomuka Františka (1910–1990). Porod to prý byl těžký, pan doktor odrodil svou ženu sám, ale dlouho to vypadalo, že porod matka ani syn nepřežijí. Její matka před ním klečela na kolenou se slovy, ať zachrání alespoň ženu. Jenže doktor

Andres to odmítl a řekl, že zachrání oba, což se mu povedlo. O další děti se proto pravděpodobně už nepokoušeli. Syn se stal geodetem, vzal si spolužačku ze studií, a i když byli v Ondřejově velmi často, žili v Praze. Zůstali však bezdětní. Jeho žena se také jmenovala Marie a zemřela až v roce 2010. Oba jsou pochovaní na vinohradském hřbitově a syn Jan má na hrobce rodičů v Ondřejově pouze epitaf.

Doktor Andres byl také od roku 1907 členem prvního ondřejovského výboru Sokola. Mimochodem jeho synovec, syn nejstaršího bratra Gustava Andrese (1858–1921), který se také jmenoval Gustav, byl náčelníkem Sokola, a to přímo náčelníkem župy Podřipské. Za svou odbojovou činnost byl v roce 1943 Němci popraven ve věznici Plötzensee v Berlíně. Ještě o něm bude zmínka.

Doktor Andres zemřel náhle 24. ledna 1938 v půl šesté ráno ve spánku. Stalo se to, když byli u syna na návštěvě v Benešově. Postihla ho mrtvice, což potvrdil i lékař, který ho ohledával. „O tři dny později se konal pohřeb, tedy dne 27. ledna 1938 v Ondřejově a byl pohřbený do hrobky v Ondřejově, kterou mám nyní na starosti,“ říká Jan Cvrček. Také se zachoval dopis z pozůstalosti Josefa Jana Friče, kde jeho syn Jan děkuje Fričovi za kondolenci a píše o jeho smrti. Vdova po doktoru Andresovi přesto sama nezůstala, i když se tak stalo za tragických okolností druhé světové války. Spolu s dalšími příbuznými se starala o tři sirotky po již zmíněném synovci Gustavu Andresovi a jeho ženě Jiřině Šrámkové (1908–1943), která zahynula v Osvětimi. Toto napsala svým dětem

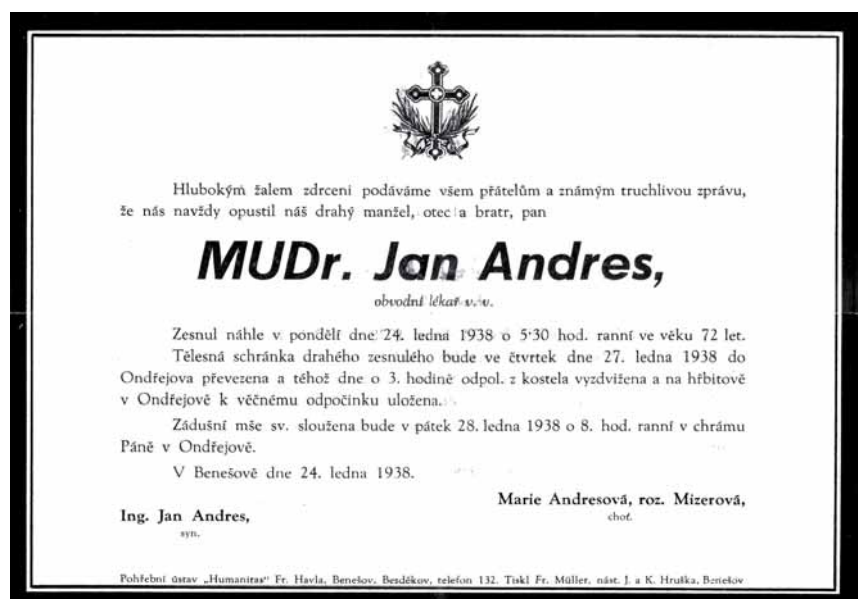
nedlouho před smrtí: „Tetička z Ondřejova je tak hodná, že dovolí-li jí to zdraví, bude Vaší druhou maminkou. Její dobrotu nikdy nevyužijete a ve všem jí poslechněte, neboť rada od nikoho nemůže být upřímnější.“ Doba nacistické okupace byla pro Mářinku o to těžší, že jí popravili také mladšího bratra, Ing. Václava Jana Mizeru (*1895). Stal se odbojářem v rámci skupiny, která se zformovala ve Vysočanech v Českomoravských strojárnách, kde byl zaměstnaný jako prokurista automobilního oddělení v Karlíně. No a říká se, když ho v Kobylisích 3. července 1942 za Heydrichiády zastřelili, tak Němci potom poslali rodině do Ondřejova zkrvavenou košili. „Tím to samozřejmě neskončilo, řadu jejich příbuzných, především staříčkého strýce Václava Palmu (1867–1954), který byl dvojčetem její matky, srazili po válce na

kolena komunisti. Rodinný dům Palmových č. p. 14 mu byl znárodněn a on poníženě dožil v malé zdevastované místnosti bez možnosti vytápění,“ říká Jan Cvrček. Marie „Mářinka“ Andresová zemřela v Ondřejově až v roce 1970, dožila se necelých 84 let. „Část fotografií a dalších věcí po její smrti zachránila velká ondřejovská pamětnice Helena Kleczková, její přímá neteř a teta Michala Svobody. Považuji ji za jednoho z nejúžasnejších lidí, se kterými jsem se dosud setkal. Hodně mi o doktoru Andresovi řekla, ještě ho pamatuje. Bohužel jsem se také dozvěděl, kolik archiválií a fotek Mářinka měla a kolik se toho po její smrti nepodařilo zachránit. Upřímně tohle je někdy lepší nevědět, kolik toho přišlo pryč. Každá rodinná fotka je tak pro mě velká vzácnost. Někjaké fotky doktora Andrese by prý měly být i na hvězdnárně, ale i když jsem se už před lety pokoušel je získat naskenované do sbírky, nepovedlo se mi to. Ale třeba se ještě dočkám,“ dodává Jan Cvrček závěrem.

Vilu číslo popisné 59, ve které žil MUDr. Jan Andres, věnoval jeho syn Jan Andres obci Ondřejov, která budovu využívá jako mateřskou školu. Je hezké, že se děti můžou vzdělávat v tak krásné budově, která má svou historii. S Janem Cvrčkem, který se historií rodiny dlouhodobě zabývá, bylo moc milé se potkat a popovídat si o významných lidech, kteří se podíleli na rozvoji Ondřejova.

Tímto bych chtěla poděkovat Janu Cvrčkovi za jeho ochotu podělit se o historii významné rodiny a zároveň bych ráda, kdyby na MUDr. Jana Andrese nebylo zapomenuto.

Jan Cvrček a Romana Brilová

Kulturní okénko nejen z Ondřejova

Spisovatel a vesmír

Kdysi v 90. letech přišel starší muž do „Fotografie“ v Dejvicích a při otázce na jméno a adresu řekl: „Ladislav Fuks, Národní obrany 15...“ Položme si otázku: „Kdo je Ladislav Fuks a jak moc ho známe?“ Někdo možná z učebnice češtiny, někdo z televize, kina, někdo z četby knih.

V Letohrádku Hvězda se koná výstava s názvem Protisvěty, která je věnovaná 100. výročí narození spisovatele Ladislava Fukse. Výstava bude trvat do 31. 10. 2023 a je zajímavá tím, že působí na několik lidských smyslů. Návštěvníci můžou shlédnout velké množství knih v různých vydáních, které autor napsal. Na stěnách jsou napsané filozofické myšlenky autora. Dále zde uvidíte fotografie, dopisy a budete mít možnost shlédnout filmy anebo slyšet audio záznamy z knih Ladislava Fukse. Ladislav Fuks je známý i svým poměrně kontroverzním až bizarním způsobem psaní, které pramení z dané jinakosti autora. Jeho díla by se dala připodobnit k Oskaru Wildovi. Ale co je především pro Ondřejov zajímavé, že autor se osobně znal s Jiřím Grygarem a často navštěvoval Ondřejov. Ladislav Fuks se velmi zajímal o vesmír. O Ondřejově psal například v knize „Obraz Martina Blaskowitze“, která je velmi zajímavým až kriminálním příběhem,

kdy je děj na několika stranách situován do Ondřejova. Je to vyprávění o chlapcích, kteří se vydali na kole do Ondřejova do hájovny, k jakémusi panu Koubkovi. Jestli je jméno skutečné či smyšlené není patrné. Nicméně je možné, že jméno hajného je pravdivé. Třeba někdo z pamětníků bude tuto informaci znát. Kniha je skoro detektivní, tajemná. Autor nádherně vystihl atmosféru Ondřejova. Navíc je kniha inspirována právě románem Oskara Wilda „Obraz Doriany Graye“. Také Jiří Tušl napsal knihu, která je rozhovorem s Ladislavem Fuksem, a jmenuje se „Moje zrcadlo a co bylo za zrcadlem“. V knize Ladislav Fuks mluví také o Ondřejově: „S pracovníky Astronomického ústavu

jsme se scházeli téměř pravidelně také v hostinci U Kocoura na Malé Straně, mívali jsme tam svůj stůl. Jednou na počátku léta došlo ke společnému výletu na hvězdárnu v Ondřejově u Prahy“.

Dále spisovatel v této knize píše: „Měl jsem štěstí, že jsem se seznámil s našimi vynikajícími astronomy, z nichž někteří se stali mými přáteli. Všichni byli univerzitními profesory nebo ve své době ještě docenty a pracovníky Astronomického ústavu Akademie věd. Byli to například Ing. Milan Burša, DrSc., dr. Vladimír Vanýsek, DrSc., dr. Jiří Grygar“.

Je moc pěkné, že se Ondřejov objevuje v dílech zajímavých spisovatelů jako je třeba Ladislav Fuks. Určitě bych jeho knihy doporučila k přečtení, protože i dnes jsou velmi zajímavé. Autor se dotýká mnoha žánrů.

Pokud jsem vás inspirovala, jsem za to moc ráda. Přeji pěkné čtenářské zážitky.

Romana Brilová,
fotografie je pořízena v ateliéru v Dejvicích.

Seriál ze zápisů ze studentských let a vojenské služby Jaroslava Hnízda

Jaroslav Hnízdo

Jaroslav Hnízdo se narodil 20. 12. 1890 a zemřel 12. 12. 1980. Autor zápisů byl zajímavý tím, že se po své vojenské zkušenosti za první světové války stal diplomatem Ministerstva zahraničních vztahů (MZV) v době prezidenta T. G. Masaryka.

V mládí studoval jičínskou reálku, dále poté pět semestrů exportní akademie ve Vídni. Do roku 1914 byl zaměstnaný jako korespondent u soukromé firmy ve Vídni. Od léta 1914 musel sloužit v rakousko-uherské armádě, v říjnu 1915 byl zajatý a v červnu 1916 vstoupil nejprve do srbské dobrovolnické armády a v létě následujícího roku do československých legií. V březnu 1919 byl ustaven důvěrníkem čs. vlády v Šanghaji, kde pak s přestávkami zůstal – jako konzulární úředník v čs. diplomacii. V roce 1929–30 působil na MZV, od ledna 1931 byl pak přidělen jako vicekonzul na generální konzulát v kanadském Montrealu, kde zůstal i po německé okupaci v březnu 1939. Zapojil se do čs. odboje, později se sám na čas stal generálním konzulem v Montrealu. V říjnu 1942 byl jmenován generálním konzulem v Chicagu. V r. 1944 byl přeložen jako velvyslanec do Moskvy, v sovětské metropoli působil jako zástupce tituláře až do července 1946. Od července 1946 působil jako vrchní odborový rada, později ministerský rada v národohospodářské sekci MZV, v únoru 1948 byl jmenován přednostou oddělení IV/2, jmenování bylo ale vzápětí zrušeno a koncem následujícího roku byl dán na dovolenou, brzy se mu podařilo emigrovat na Západ. Tolik na úvod.

V dalších Ozvěnách budou vycházet úryvky Vzpomínek z mého života, které Jaroslav Hnízdo napsal mistrně, s velkým přehledem a krásným slohem. Krátký úvod, který je výše citován se nachází na stránkách Ministerstva zahraničních věcí ČR. Romana Brilová

Kruh přátel hudby v sezoně 2023/2024

Začátkem října vstupuje Kruh přátel hudby v Ondřejově do 24. koncertní sezony.

O její slavnostní zahájení se postarají špičkoví umělci – koncertní mistr České filharmonie Jiří Vodička s klavírní spoluprací ředitele České filharmonie a Pražského filharmonického sboru Davida Marečka.

Koncert se uskuteční v sobotu 7. října 2023 od 19:30.

David Mareček

Na listopad, konkrétně 25. 11., přijalo pozvání **klavírní duo Kateřina Honová a Lukáš Michel.**

Po Novém roce budeme mít možnost zblízka nahlédnout do tajů kontrabasového umu. Tento nástroj nám přijede představit vynikající mladý **kontrabasista Ondřej Sejkora.** Těšit se na něj můžeme 20. ledna.

V únoru navštíví vůbec poprvé koncertní řadu KPH cimbál.

Měsíc březen bude patřit Českému triu, které pódium ondřejovského mlýna důvěrně zná. Hrají ve složení **Jana Vlachová – housle, Miroslav Petráš – violoncello a Milan Langer – klavír.**

Jediného zástupce dechových nástrojů v letošní sezoně přivítáme v dubnu. Bude to **Jan Vobořil ml.,** skvělý mladý hráč na **lesní roh.**

V jednání na měsíc květen je poslechový večer v prostorách knihovny ondřejovské hvězdárny. Rádi bychom pozvali některého z předních českých dirigentů k debatě o hudbě a jejímu poslechu na prvotřídní reprosoustavě firmy Xavian.

Všechny koncerty se konají v sále ondřejovského mlýna (Turkovicová 159). Ceny vstupenek zůstávají stejné jako minulou sezonu, a to 250 Kč jednotlivé vstupné pro dospělého, 150 Kč pro

seniory a 50 Kč pro dítě. Je také možnost zakoupit si abonentní vstupenku na všech 6 koncertů. Její cena je 1 200 Kč (200 Kč za jeden koncert). Abonentní předplatné je možno zakoupit online, při platbě na účet č. 204716211/0300 (do zprávy pro příjemce uveďte „abonentka 2022/23 a své jméno“) nebo hotově v místě vyzvednutí. Koupě a vyzvednutí je možné od začátku září v knihovně hvězdárny. Poslední možností zakoupení je také před zahajovacím koncertem 7. 10. ve mlýně.

Abonentní vstupenka je **přenosná**, tzn. že pokud někdo z posluchačů nebude moci na koncert přijít, může vstupenku zapůjčit někomu jinému, aby dotyčnému koncert nepropadl.

Věříme, že se necháte zlákat pestrým programem a že se budeme společně setkávat při hudebních večerech, ale i jiných akcích, které prostory ondřejovského mlýna nabízí!

Na setkání se spolu s celým týmem KPH těší

Kamila Motková

Jiří Vodička

Typologie dítěte a mateřská škola

Typologii dítěte neberme jako škatulkování, ale spíše jako určitou základní znalost osobnosti dítěte, díky které učitelé či rodiče nalézají individuální přístup ke každému dítěti. Typologie nám napomáhá eliminovat chyby při výchově dítěte. Díky Carlu Gustavu Jungovi, který se zabýval psychoanalýzou a typologií člověka obohatil, máme možnost s typologií dítěte pracovat.

Rozloučení s předškoláky

EXTRAVERZE X INTROVERZE

Nejnámější typologie člověka, která ovlivňuje naše vnímání a prožívání. Někdo je rád středem pozornosti, baví společnost a odpovídá právě při setkávání s přáteli. Extraverti si neuvědomují být občas o samotě. Na rozdíl od introverta. Introvertní lidé naopak bývají rádi v klidu, nemusí nutně vynikat ve společnosti a své prožívání si nechávají na chvíli, kdy jsou o samotě. Vůbec to neznamená, že introvert nedokáže bavit společnost, či se nedokáže bavit. Jen si potom potřebuje sám v sobě v klidu všechno promítnout a snaží se vzniklé situace tzv. odžít.

Extravertní děti: stále se smějí, radují, v kočárku okamžitě reagují na oční kontakt, lehce si zvykají na jiné prostředí. Okamžitě sdělují své nápady. Často si až vynucují pozornost. Nedokážou si hrát o samotě delší dobu, nechtějí nic dělat samy. Ve třídě bývají aktivnější, bystřejší. Nedokážou být v klidu.

Introvertní děti: jsou odtažitější, rezervované, komunikují pouze s několika málo známými lidmi. Než se rozpovídají, dlouho zvažují, než něco vysloví. Jsou uvážlivé a vybírají si z možností, s kým si budou hrát. Nechtějí být středem pozornosti, mají obavy a stydí se. Potřebují delší čas na promyšlení. Energii introvertů odčerpáváme ve společnosti lidí. Vyčerpanost se může projevit agresivitou, pláčem, záchvaty vzteku. K tomu máme další typologii člověka.

APOLLONSKÉ DĚTI: IDEALISTÉ

Důležitá slova pro tento typ dětí jsou: kouzlo osobnosti, empatie, hledání sebe samého. Děti chtějí, aby byly přijímány jako jedinečné, chovají se autenticky, přirozeně. Připadají si osamělé, ale přitom mají kouzlo osobnosti, díky kterému k sobě ostatní přitahují. Jsou také velmi emotivní, dokážou se radovat z maličkostí. Mnohem hůř přijímají narození sourozence, ale navenek to nedávají znát. Mívají nevyočitatelné nálady, hluboké splíny a velmi špatně se vyrovnávají s rodičovskými hádkami.

PROMETHEOVSKÉ DĚTI: RACIONÁLOVÉ

Důležitá slova pro tento typ dětí jsou: budování, zkoumání, vynalézání. Děti, které mají ve svém vínku tento typ osobnosti, rády přicházejí všemu na kloub, snaží se chápat, jak co funguje, bádají, vynalézají, často kladou dospělým otázky. Nejčastěji ze všech typologií osobnosti kladou otázku: Proč? Nemají rády příkazy a chtějí znát, proč něco musí udělat, když ony to zrovna teď nechtějí. O svém chování si takové dítě nejraději rozhoduje samo.

DIONÝSKÉ DĚTI: HRÁČI

Důležitá slova pro tento typ dětí jsou: dobrodružství, zábava, prožitek, tady a teď. Děti s touto typologií osobnosti jsou aktivní, často podléhají impulzům, vzniklé situace řeší okamžitě, okamžitě se zapojují do akce, nezvažují důsledky. Nevyhovují jim statické

situace, bývají z nich nervózní. Pokud se nedokážou jinak zabavit, začnou si hledat své aktivity, což si může okolí vyhodnotit, jakože dítě zlobí, vyrušuje. Chtějí žít život teď a tady, zajímá je především to, co prožívají dnes. Znalosti uplatňují okamžitě, na nic nečekají.

EPIMETHEOVSKÉ DĚTI: STRÁŽCI

Důležitá slova pro osobnosti dětí: povinnost, ochota, pravidla. Děti s epimetheovskou typologií osobnosti potřebují mít pocit jistoty a stability. V rodině vyžadují jednotnost výchovy, nemají rády, když nejsou rodiče ve výchově za jedno. Mají i stabilní vztah k místu, kde žijí, nemají rády stěhování, změnu kamarádů, potřebují tzv. „své lidi“. Potřebují klidu a stabilního prostředí mají i ve školním prostředí. Vyhovuje jim vlastní plánování. To také vyžadují od svých rodičů.

ZÁVĚR

Typologie dítěte je nejen pro učitele cenným poznáním, které je určitým vodítkem, při výchově a vzdělávání předškolních dětí. Zkusíte si každý zjistit, zda-li je vaše dítě extravert, či introvert, nebo ještě jaký typ dítěte vaše dítě je. Bude to pro vás také důležitým poznáním při výchově. Protože to, co platí na jedno dítě, na druhé není možné aplikovat. A vychází to právě z typologie dítěte. A vezměme v potaz, že o to víc je vzdělávání složité, když každé dítě potřebuje ke svému rozvoji jiný přístup výchovy a vzdělávání.

Mgr. Romana Brilová

Na čem pracujeme: Gravitační aspekty odhalují tajemství Marsu

Gravitační pole přináší o objektech informace, které jsou přímému pozorování často skryty.

Po úspěšné aplikaci aspektů gravitačního pole na nejrůznější struktury na Zemi i na Měsíci přišel tým profesora Jaroslava Klokočnicka s praktickými geologickými a geofyzikálními aplikacemi na Marsu. Týkají se nejen celé planety jako kosmického tělesa, ale konkrétně i hypotetického paleo-oceánu na severní polokouli Marsu, sopečné zóny Tharsis, Údolí Marineru, maskonu v Isidis Planitia nebo impaktní pánve Hellas. Až neuvěřitelnou aplikací je test možného výskytu uhlovodíků (lidově chápaných především jako „ropa“).

Gravitační pole nese mnohem více informace než pouhé „přitahování“ dvou těles. Gravitační pole kosmických těles je měřeno jednak s pomocí tzv. gravimetrů, přístrojů umístěných na povrchu tělesa nebo v jeho blízkosti, např. na letadlech nebo lodích. S pomocí gravimetrů je možné mapovat gravitaci tělesa v závislosti na poloze. Vznikají tak opravdové detailní gravitační mapy, ale spíše lokálního a regionálního charakteru. Tato měření se kombinují v tzv. modelech gravitačního pole s družicovými měřeními různých druhů, která naopak umožňují zachytit globální charakteristiku. Dříve to byla měření pomocí kamer, laserových dálkoměrů, posléze prostřednictvím družicových altimetrů (výškoměrů). Pro umělé družice planet jsou běžná dopplerovská pozorování ze Země. Dráha družice není teoretická elipsa, ale je deformovaná díky hustotním anomáliím tělesa, nad kterým družice létá. Odporované odchylky dráhy od ideálu jsou vstupními daty, spolu s gravimetrií, pro výpočty modelů gravitačního pole. Současný stav rozlišovací schopnosti modelů gravitačního pole je 10 km pro Zemi a Měsíc a 130 km pro Mars. U Venuše a Merkuru je rozlišení jejich gravitačního pole pro podobné analýzy zatím nedostatečné.

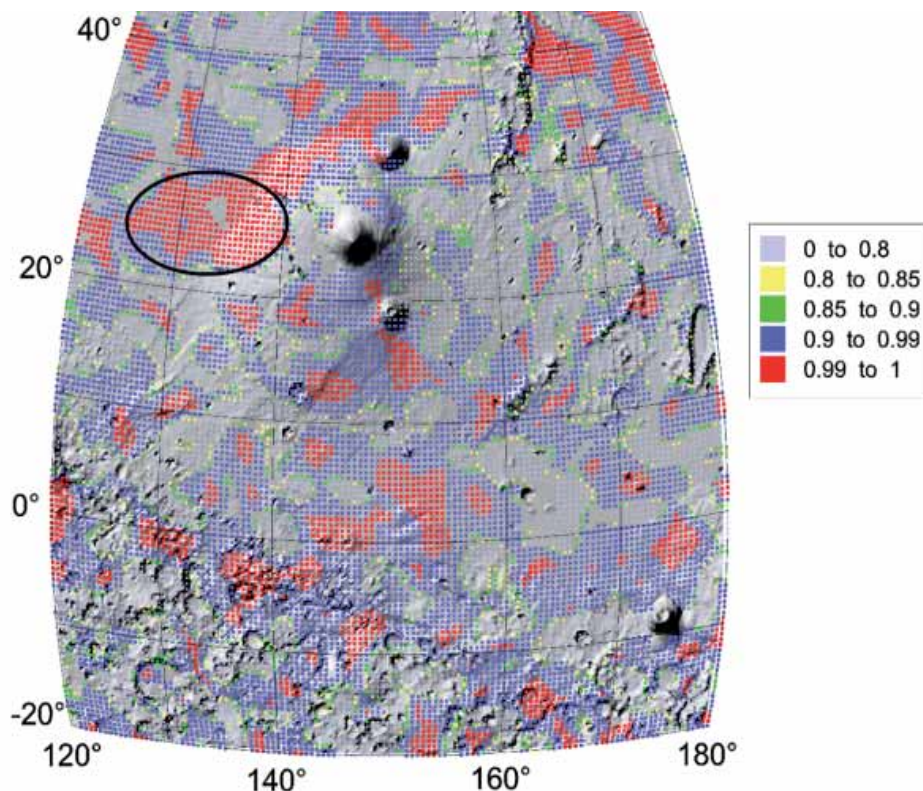
Anomálie gravitačního pole jsou vyvolány nejrůznějšími strukturami na povrchu těles a pod ním. Tradiční postup jejich studia pomocí gravimetrů nestačí k jejich kompletnímu popisu. Proto před lety začal tým J. Klokočnicka využívat tzv. gravitačních aspektů, matematicky zpracovaných produktů vycházejících z kombinovaných gravitačních modelů.

Kromě samotné hodnoty gravitační anomálie využívají např. Marussiho tenzoru (matici druhých derivací poruchového gravitačního potenciálu) a zejména jeho radiální složku. Dále pak používají dva gravitační invarianty a jejich poměr. Speciální význam pak mají

tzv. virtuální deformace (zavedené zcela nově J. Kosteleckým) nebo směry úhlů napětí. Dvě poslední veličiny velmi dobře charakterizují, zda v daném místě dochází spíše ke kompresi nebo dilataci struktur, případně, zda zde nejsou přítomny význačné směry, které by snad svědčily pro nějaké systematické silové působení nebo namáhání. Až na virtuální deformace geofyzika všechny jmenované veličiny znala, ale jejich systematické a kombinované použití s tím, že vstupními daty budou parametry gravitačního pole, je nové.

Na Zemi získali odborníci s gravitačními aspekty velké zkušenosti. Umožnily jim odhalit například sopky v Antarktidě skryté pod ledovým příkrovem, dávno neviditelné impaktní krátery, paleo-jezera pod příkrovem písku na Sahaře nebo potenciální naleziště uhlovodíků na různých místech na světě.

Mezi roky 1997 a 2006 byla u Marsu aktivní sonda Mars Global Surveyor (MGS), s jejíž pomocí vznikly první skutečně detailní a věrohodné globální modely gravitačního pole Marsu. Již na první pohled je tato

Část paleo-oceánu západně od sopky Elysium. Červeně označeny jsou plochy s nejvyšší mírou učesanosti úhlů napětí. Zde se shodují s lahary (porézním sopečným materiálem, elipsa) na západ od sopky. Topografie z MOLA je ve formě 3D. Obrázek také ilustruje jinou (vyšší) míru učesanosti úhlů napětí v nížině na severu a na vysočině na jihu. (c) J. Kostelecký

planeta gravitačně jiná než Země. Severní polokoule má v průměru nižší „nadmořskou“ výšku než polokoule jižní a terén je na severu také hladší (zanesený usazeninami) než na jihu. Vědci se již většinou shodují v názoru, že v dávné vlhké minulosti planety se na severní polokouli nacházel obří oceán.

Gravitační aspekty jsou jednou z možností, jak se k této hypotéze vyjádřit. Ve své práci tak odborníci z Astronomického ústavu AV ČR i dalších českých vědeckých institucí ukazují, že hodnoty jednoho z gravitačních aspektů, tzv. úhlu napětí, jsou v oblasti severní nížiny velmi učesané (nasměrované jednostranně). Taková situace je na Zemi běžná v případech plochých struktur a dotýká se typicky vody povrchové i podpovrchové nebo míst s porézním materiálem. Spolu s detailní a globální topografií z altimetru MOLA na družici MGS to silně podporuje hypotézu dávného paleo-oceánu.

Dobře pozorovatelným a detailně prozkoumaným objektem na povrchu Marsu jsou také Údolí Marineru (Valles Marineris), nejrozsáhlejší systém kaňonů ve Sluneční soustavě. Gravitační úhly napětí zde prokazují existenci napětí (kompresi) podél nejdelší osy údolí. To naznačuje, že se údolí mohlo vytvořit v souvislosti s vulkanickou aktivitou v blízkosti ležící oblasti Tharsis, kde mohlo dojít ke gravitačnímu kolapsu některého z vulkánů. Další část práce ve formaci údolí už pak mohla odvést voda tekoucí z oblasti Tharsis do paleo-oceánu.

Učesané úhly napětí se na Zemi vyskytují mimo jiné v místech výskytu nalezišť podzemní vody, ropy a plynů. Podle analogie se Zemí autoři vytypovali (konkrétně v paleo-oceánu) rozsáhlá místa s nejvyšší mírou učesanosti jako místa se zvýšenou pravděpodobností nálezu uhlovodíků. Až případný průzkum na místě ale ukáže, zda se na místě skutečně voda nebo uhlovodíky nacházejí.

Článek publikovaný v časopise Icarus je první prací zabývající se aspekty gravitačního pole Marsu. Již první přehled ukazuje několik zajímavostí a poukazuje, že na rudé planetě jsou jistě nevyřešené otázky, kde by k odpovědím mohla přispět analýza těchto matematických veličin. Navazující článek přijatý k publikaci v časopise International Journal of Astrobiology má světové prvenství ve způsobu, jakým se vyslovuje k možnému dřívějšímu životu na Marsu.

Pavel Suchan

Noc vědců 6. října 2023 – program bude probíhat na hvězdárně i na Pecném

I letos se v České republice tradičně uskuteční Noc vědců, výjimečně však ne poslední pátek v září, ale v pátek 6. října. V rámci Evropské noci vědců je pro vás připraven společný program na hvězdárně Astronomického ústavu AV ČR a na Geodetické observatoři Výzkumného ústavu geodetického, kartografického a topografického. Od

15 do 24 hodin, vstup zdarma. Registrace není třeba, pracovišť je více a kapacita je velká. Z programu vybíráme např. prohlídku u největšího českého dalekohledu, komentované prohlídky expozice výzkumu meziplanetární hmoty či možnost navštívit geodetickou věž na Pecném, odkud je nádherný rozhled. Podrobný program najdete v průběhu září na webu a Facebooku Astronomického ústavu AV ČR.

Důležité informace ke kurzům a akcím v SKC Ondřejov

PŘEHLED KURZŮ NAJDETE NA STRANĚ 23

Přihlásit se můžete lektorovi přímo na první lekci, případně dalších. Následující kurzy jsou hrazeny na celé pololetí na účet SKC č. 209682057/0300 s uvedením jména účastníka a kurzu (u baletu uveďte den a hodinu lekce), případně hotově v pondělí 4. 9. a 11. 9. Od 17:00–19:00 v Rodinném klubu Pohoda Jaroslavě Tesaříkové.

Balet pondělí 850 Kč, pátek 500 Kč, oba 1 200 Kč; Karate příprava 1 260 Kč; Sebeobrana 1 440 Kč; Hip Hop 1 180 Kč; Pohybem ke zdraví 790 Kč / 70 Kč lekce.

Ostatní kurzy se hradí přímo lektorovi, případně klubu. O cenách budete informováni na lekci. Potřebujete-li doklad pro pojišťovnu, zaměstnavatele, kontaktujte Hynka Kašpara, manažera SKC.

AKCE V SKC

První akce patří boxerům a jejich každoročnímu turnaji **Ondřejovská rukavice**. Přijďte fandit od 18 hodin v sobotu 16. září. Dita Fuchsová připravuje své tradiční maratony. Hynek Kašpar, manažer SKC jedná se zajímavými skupinami a herci. O termínech a akcích vás budeme včas informovat.

DALŠÍ ZMĚNY V SKC

Jaroslava Tesaříková již nebude v kavárně, ale bude pomáhat organizovat akce. Prozatím bude v Rodinném klubu Pohoda samoobsluha. Klub můžete navštěvovat ve všední dny od 16 do 19 hod. Dopoledne po domluvě. Více informací najdete na www.skcvondrejove.cz.

PODĚKOVÁNÍ.

Velké díky patří Honzovi Beránkovi za mnohaleté vedení hudebních kurzů, které bohužel dočasně nebudou. Dále děkujeme všem vystupujícím a jejich trenérům na Ondřejovských slavnostech i vedoucím příměstských táborů Dítě Fuchsově a Tomovi Ondrušovi. Děti byly i tentokrát moc spokojené.

*Těší se na vás tým SKC
Bohumila Řešátková*

SKC V ONDŘEJOVĚ

Již po osmnácté zveme v září všechny, kteří rádi využívají volný čas k aktivitám.

Ty jsme pro vás i tentokrát připravili spolu s obětavými lektory a trenéry. Moc si jejich činnosti vážíme a budeme rádi, když své schopnosti nabídnou i další (lektoři hudebních, výtvarných či tvůrčích kurzů). Jako každým rokem dochází v rozvrhu k drobným změnám oproti minulému pololetí, ale také k novinkám.

Fit trénink: Katka Kudrmanová zaměřuje lekce více na kondičně silovou přípravu a zve do tělocvičny ve čtvrtek od 19:00 i muže.

Skupinová fyzioterapie: poprvé v SKC. Fyzioterapeutka Tereza Pígllová, která má již úspěšnou ordinaci fyzioterapie, dává od 5. 10. od 10:00 možnost pečovat o své zdraví **nově** ve skupině.

Bujinkan: Petr Holub přesouvá čtvrtěční lekce bojového umění do Malého sálu od 17:30 a zve další zájemce.

Badminton: Jaroslav Stárek, který má na starosti skupinu nadšenců pro badminton, nabízí 2 volná místa pro čtvrtěční „mače“ od 20:00. Pondělí nebude.

Skupina scénického šermu Carpe Diem: vedená Ondřejem Čermákem bude tré-

Příměstský tábor s hasiči

posílení těla i ducha. Navíc přináší radost a klid. Od čtvrtka 5. 10. v 19:00.

Jóga pro děti: děti 5–9 let dostávají v lekcích prostor pro vlastní „tvoreň“ na téma, kterým může být příběh, pohádka

Lezecká stěna: trenér Tom Ondruš se bude vracet ze zahraničí v průběhu října, takže zájemci o lezení musí být trpěliví. Jedna lekce bude zaměřena čistě na lezení na boulderingové stěně (pondělí od 17:00) a jedna lekce **nově** na různé pohybové hry a základy lezení (pondělí od 16:00).

Karate: pondělní trénink od 18:00 s Ondřejem Bosákem a Kristinou Bosákovou bude příprava a **nově** otevřený čtvrtěční kurz od 16:00 bude pro absolventy přípravy a děti se zkušenostmi s karate.

Angličtina H. Doron: nabízí **nově** lekci v úterý od 14:30 pro předškoláky.

Rokenrol: přesouvá tréninky skupiny SUNSHINE na úterý od 17:00.

Pohybem ke zdraví: Zdena Ambrožová bude mít lekce od 18:00 ve středu.

Karate

Balet

p. Machota
s prezidentem
Petrem Pavlem

novat od 1. 10. od 8:00 **nově** v SKC a časem bude hledat i nové zájemce o šerm.

Hasiči Turkovice: našli pro svůj výcvik místo ve středu od 15:00 a v neděli od 13:00. Josef Brabec hledá **nové** mladé zájemce o výcvik dobrovolných hasičů. Lze přijít každou neděli od 13:00 počínaje 29. 10.

ČCHI-KUNG: připomínáme, jak je tradiční čínské cvičení úžasné pro vitalitu a dlouhověkost, odstranění stresu a únavy,

apod., což rozvíjí jejich kreativitu a fantazii. Své místo v lekcích také mají relaxace a osvojování si správného dechu. Od čtvrtka 21. 9. v 14:30.

Všechny kurzy jsou uvedené v rozvrhu.

Bohumila Řešátková

ZKRÁCENÁ PRAVIDLA PRO ZVEŘEJŇOVÁNÍ PŘÍSPĚVKŮ

UZÁVĚRKA PRO DALŠÍ ČÍSLO OZVĚN JE 20. LISTOPADU 2023

Příspěvky zasílejte na adresu redakce: ozvenyondrejov@gmail.com.

Výjimečně lze příspěvek odevzdat na podatelně OÚ. Texty příspěvků zasílejte ve standardním formátu .doc, docx. Nevkládejte

do textu fotografie a grafické materiály, tyto musí být dodány jako samostatné soubory, ve formátech .jpg, .tiff, případně .pdf. Fotografie musí vyhovovat požadavkům pro tisk.

Rozvrh kurzů od září 2023 do ledna 2024

PONDĚLÍ

MALÝ SÁL

■ **BALET** s Hankou Zadákovou
hana.zadakova@mountfield.cz
od 4. 9. – cena 850 Kč, platba SKC

16:30–17:15 děti 3–4 let

17:15–18:00 děti 5–6 let

18:00–19:00 děti 1. stupeň ZŠ

■ **PILATES** s Bárou Valuchovou
barborasourkova@seznam.cz

od 4. 9., platba u lektora

19:00–20:00 pro dospělé

■ **DYNAMICKÁ JÓGA S RELAXACÍ**

s Ditou Fuchsovou, vybalancovane@gmail.com,

od 4. 9., platba u lektora

20:05–20:20 pro dospělé

TĚLOCVIČNA

■ **LEZECKÁ STĚNA**

s Tomem Ondrušem, tom.ondrus@hotmail.com,
od cca října, platba u lektora

16:00–17:00 pro děti včetně pohybových her,

17:00–18:00 lezení na boulderingové stěně

■ **KARATE PŘÍPRAVKA**

s Ondřejem Bosákem a Kristinou Bosákovou,
kristinabos@centrum.cz, o.bosak@seznam.cz,

od 4. 9., cena 1 260 Kč, platba SKC

18:00–19:00 pro děti 6–12 let

■ **SEBEOBRANA** s Ondřejem Bosákem

a Kristinou Bosákovou,
kristinabos@centrum.cz, o.bosak@seznam.cz

od 4. 9., cena 1 440 Kč, platba SKC

19:00–20:00 pro všechny od 12 let

ÚTERÝ

MALÝ SÁL

■ **ANGLIČTINA H. DORON**

s Ivanou Miškovskou, ivana.miskovska@

seznam.cz, od 5. 9., platba u lektora

14:30–15:15 nově otevřeno pro předškoláky

15:30–16:16 pro děti 7–9 let

16:30–17:15 pro děti 4–6 let

■ **HATHA JÓGA** s Jolanou Kamarýtovou,

Jolana.Soukupova@seznam.cz,

od 12. 9., platba u lektora

17:30–19:00 pro dospělé,

19:15–20:45 pro dospělé

TĚLOCVIČNA

■ **PARKOUR&FREERUN** s Ivou Mračkovou,

klub APDT, iva.mrackova@seznam.cz,

od 12. 9., platba u lektora

15:00–16:00 pro děti od 6 let (5. 9. nábor)

16:00–17:00 pro děti od 9 let

■ **ROKENROL** s Elenou Prokešovou, klub TŠ

Twist, ts.twist@post.cz, od 12. 9., platba u lektora

17:00–18:00 skupina SUNSHINE

■ **DANCE AEROBIC & BODY FORM**

s Olgou Šípkovou, olga@sipkova@seznam.cz,

od 5. 9., platba u lektora

18:00–19:30 pro pokročilejší ženy a dívky

■ **BOX & KONDIČNÍ BOX**

se Standou Stárkem a Zdeňkem Štádlerem,
starek.standa@seznam.cz, z.stadler@seznam.cz,

od 5. 9., platba u lektora

19:30–21:00 pro dospělé

STŘEDA

MALÝ SÁL

■ **ROKENROL** s Elenou Prokešovou,

ts.twist@seznam.cz, (6. 9. nábor),

platba u lektora

17:00–18:00 příprava pro děti 4–7 let

■ **POHYBEM KE ZDRAVÍ**

se Zdenou Ambrožovou, zambroz@asu.cas.cz,

od 6. 9. platba SKC 790 Kč / 70 Kč/lekce

18:00–19:00 pro dospělé cca od 55 let

TĚLOCVIČNA

■ **HASIČI SDH TURKOVICE** s Josefem

Brabcem, vedoucím mládeže, josef.brabec@

seznam.cz, od 1. 11., platba u lektora

15:00–17:00 pro hasiče s Turkovic

■ **TAEKWON-DO** s oddílem Vladimíra

Machoty, sekretarcnut@gmail.com, od 6. 9.,

platba oddílu

17:00–18:00 pro členy oddílu

■ **ROKENROL** s Elenou Prokešovou, ts.twist@

seznam.cz, od 13. 9., platba u lektora

18:00–19:00 pro skupinu JUNGLES

19:00–20:00 každou sudou středu pro skupinu

JUNGLES

ČTVRTEK

MALÝ SÁL

■ **SKUPINOVÁ FYZIOTERAPIE** s Terezou

Píglou, **NOVINKA** tereza.piglva@seznam.cz,

od 5. 10.

10:00–11:15 pro dospělé, platba u lektora

■ **JÓGA PRO DĚTI** s Kamilou Mořkovou,

kamilakozakova@gmail.com, od 21. 9., platba

u lektora

14:30–15:30 pro děti 5–9 let

■ **BUJINKAN – BOJOVÁ UMĚNÍ** s Petrem

Holubem, holub-petr@seznam.cz, od 7. 9.,

platba u lektora

17:30–19:00 pro dospělé a mládež

■ **ČCHI-KUNG** s Renatou Procházkovou,

reny.prochazkova@gmail.com, od 5. 10.,

platba u lektora

19:00–20:30 pro dospělé

TĚLOCVIČNA

■ **KARATE POKROČILÍ** s Ondřejem Bosákem,

o.bosak@seznam.cz, od 7. 9., platba u lektora

NOVINKA

16:00–17:00 pro absolventy přípravy, případně

děti se zkušeností s karate

■ **FIT TRÉNINK (kondičně silový)** s Katkou

Kudrmanovou, sealova@seznam.cz, od 14. 9.,

platba u lektora

19:00–20:00 pro dospělé ženy a muže a mládež

■ **BADMINTON** bez trenéra, Jaroslav Stárek,-

kamna.krby@seznam.cz, od 7. 9.

20:00–22:00 pro skupinu dospělých, je místo

pro 2 nové zájemce

PÁTEK

MALÝ SÁL

■ **BALET** s Hankou Zadákovou,

hana.zadakova@mountfield.cz, od 8. 9.,

jedenkrát za 14 dní, platba SKC, cena 500 Kč

(pondělí + pátek cena 1 200 Kč)

17:00–18:00 pro baletní skupinu

■ **HIP HOP** s Terezou Švihofíkovou, bude

v druhém pololetí, platba SKC, cena 1 180 Kč

18:00–19:00 pro děti 10–15 let

19:00–20:00 pro děti 10–15 let

TĚLOCVIČNA

SOKOL

16:00–22:00 pro oddíly Sokola

SOBOTA

MALÝ SÁL

volno

TĚLOCVIČNA

■ **BOX A KONDIČNÍ BOX** se Standou Stárkem

a Zdeňkem Štádlerem, starek.standa@seznam.cz,

z.stadler@seznam.cz, od 9. 9., platba oddílu

9:30–10:30 pro děti od 12 let **NOVINKA**

10:30–12:00 pro dospělé

■ **MAŽORETKY** s Terezou Šeblovou,

seblovaterez@gmail.com, od 9. 9.,

platba u lektora

12:00–14:30 pro dívky

NEDĚLE

MALÝ SÁL

■ **TAEKWON-DO** s oddílem Vladimíra Machoty,

sekretarcnut@gmail.com, od 10. 9., platba oddílu

15:00–16:00 pro přípravku

TĚLOCVIČNA

■ **SKUPINA SCÉNICKÉHO ŠERMU CARPE**

DIEM s Ondřejem Čermákem, od 1. 10.

8:00–9:00 pro skupinu, později i pro zájemce

NOVINKA

■ **HASIČI TURKOVICE** s Josefem Brabcem,

josef.brabec@seznam.cz, od 29. 10.,

platba u lektora

13:00–16:00 pro SDH TURKOVICE,

každou neděli od 29. 10. nábor mladých

hasičů **NOVINKA**

■ **TAEKWON-DO** s oddílem Vladimíra Machoty,

sekretarcnut@gmail.com, od 10. 9., platba oddílu

16:00–17:00 pro oddíl

■ **JÓGA** s Olgou Šípkovou, olga@sipkova.cz,

od 10. 9., platba u lektora

17:30–18:45 pro dospělé i mládež

Změna vyhrazena.

TŘÍDIT NEBO NETŘÍDIT ODPAD?

Samozřejmě, že třídit. Má to smysl, šetříme planetu, neplýtvá se prvotními surovinami a obec díky této aktivitě získá bonus v podobě levnějšího uskladnění a odvozu odpadu.

Jak na to? Jednoduše, stačí plně využívat barevné kontejnery, které obec nabízí zdarma, při zaplacení základního poplatku za odvoz odpadu. K dispozici jsou 240 l nádoby (dávány k rodinným domům) nebo kontejnery o objemu 1.100 l (rozmístěné na určených místech pro občany, kteří nemohou mít 240 l nádoby). Společné kontejnery je potřeba využívat s rozumem, tak aby jejich kapacita uspokojila všechny obyvatele. Odpad do nich vkládat průběžně (ne jednou za léto atd.), aby nedocházelo k jejich přeplnování, berte prosím ohled i na ostatní.

NÁVOD, JAK SPRÁVNĚ TŘÍDIT ODPAD DO JEDNOTLIVÝCH NÁDOB:

■ ČERNÁ – SMĚSNÝ ODPAD

Patří sem: maso, kosti, smetky, popel z uhlí, trus zvířat, pytlíky z vysavače, hygienické pomůcky, čisticí utěrky a houby, keramika a porcelán, silně špinavé a mastné papíry bez nebezpečných látek, uhlový a voskovaný papír.

Nepatří sem: úsporné žárovky a zářivky, bioodpad, stavební odpad, elektroodpad, baterie, odpady, které se třídí (plast, papír...).

Jedlé oleje a tuky se ukládají v **uzavřené PET lahvi (max. 2 l) se šroubovacím víčkem** na víko černé popelnice. Při svozu směsného komunálního odpadu bude **uzavřená PET lahev se šroubovacím víčkem (max. 2 l)** s olejem přebrána a odvezena. Pokud bude větší obsah PET lahve nebo bez víčka, pak nebude odvezena!

■ ŽLUTÁ – PLAST

Patří sem: sešlápnuté PET lahve, igelitové a mikrotenové sáčky, fólie, plastové tašky, láhve od kosmetiky a drogistického zboží (aviváž, šamponů atd...), plastové obaly, vaničky, kelímky od jogurtů, plastové hračky, obalový polystyren z nového zboží jako je TV, lednice atd. (ne stavební), tetrapack (nápojový karton – krabice od mléka, džusů, vína), nápojové plechovky (pouze plechovky od nápojů!), CD/DVD obaly.

Nepatří sem: guma (hadice, duše z kola atd...), linoleum, novodurové trubky, objemné plasty (zahradní nábytek, hračky, autosedačky...), stavební (izolační) polystyren, znečištěné plasty (nevymyté vaničky od masa...), molitan, pryžové výrobky, PVC, obaly od nebezpečných látek, videokazety, obaly od olejů nebo silně znečištěné obaly od jídla.

■ MODRÁ – PAPÍR

Patří sem: noviny, časopisy, reklamní letáky, knihy, sešity, kancelářský papír, rozložené krabice, katalogy, karton, čisté papírové obaly (např. sáčky), vlnitá lepenka, obálky s fóliovými okénky, obaly od vajec a ruličky od toaletního papíru, balicí papír (ne voskový, celofánový).

Nepatří sem: mokrá, mastná nebo jinak znečištěný papír, uhlový a voskovaný papír, nápojový karton, pleny a hygienické potřeby, pauzovací papír, pytle od stavebních materiálů, požitý papírový ubrousek a kapesníky, pořadače s kovovými komponenty.

■ ZELENÁ – SKLO

Patří sem: lahve od nápojů (čiré i barevné), skleněné obaly, sklenice (i rozbité), zavařovací sklenice, flakony, tabulové sklo.

Nepatří sem: porcelán, keramika, varné sklo, autosklo, drátované sklo, zrcadla.

■ HNĚDÁ – BIO ODPAD

Patří sem: zbytky zeleniny, košťály i celé rostliny, zbytky ovoce (i exotického), padané ovoce i celé rostlinky, tráva, plevel, seno a sláma, zemina z květin bez kamenů, hobliny a piliny, **popel ze dřeva**, listí a drcené větve, kávová sedlina tzv. „lógr“, skořápky od vajec a ořechů

Nepatří sem: maso, kosti (ani syrové, ani tepelně zpracované), zbytky omáček, pomazánek apod., uhelný popel, smetky z ulice, oleje, pleny, cigaretové oharky a nedopalky, tekuté silně mastné potraviny, letáky, pytlíky z vysavače, čajové sáčky a kávové filtry.

Bioodpad je také možné likvidovat v kompostárně ve Struhařově. Majitelé objektů v katastru Ondřejov, Třebmlat a Turkovice obdrží na vyžádání na OÚ potvrzení o možnosti vývozu bioodpadu do Kompostárny Struhařov.

■ ŠEDÁ – KOVY

Patří sem: plechovky od nápojů, kovové obaly (např. konzerv, plechovek od krmiva), hliníková víčka od jogurtů, zátky od nápojů, alabal, kovové uzávěry, víčka, kovové obaly od kosmetiky a drogerie.

Nepatří sem: plechovky od barev a jiných nebezpečných látek, objemné kovy (sušáky na prádlo, nerezové nádoby ...), domácí spotřebiče (elektro odpady), obaly od nebezpečných látek, plynové lahve, kabely, dráty.

■ ORANŽOVÁ – JEDLÉ OLEJE A KOVY

Patří sem: oleje a tuky (v tekuté formě) z kuchyně v PET lahvi (max. 2 l) se šroubovacím víčkem.

Nepatří sem: motorové a mazací oleje.

■ ELEKTROODPAD – ZELENÁ POPELNICE PŘED OBECNÍM ÚŘADEM

Patří sem: drobná vysloužilá elektrozařízení, kalkulačky, mobily, sluchátka, elektrické hračky a hudební nástroje, notebook, kuchyňské spotřebiče.

Baterie – patří do speciálního boxu umístěného u zelené popelnice před Obecním úřadem.

Nepatří sem: televizory, monitory, zářivky, CD, tonery, velké domácí spotřebiče, videokazety, autobaterie, klimatizace, samostatné náplně (chladiwa).

Spotřebiče, které není možné odkládat do nádoby na elektroodpad, je možné odkládat vedle hasičské zbrojnice v Třebmlatech.

Kontejnery na **textil** jsou rozmístěny po celý rok na vybraných stanovištích určených radou obce.

Děkujeme občanům za třídění odpadu a přispívání tak k lepšímu životu.

Obecní úřad Ondřejov

■ SVOZ VELKOOBJEMOVÉHO ODPADU

■ se koná od úterý 26. 09. do neděle 01. 10. 2023 od 8:00–18:00 hod.

- pro majitele nemovitostí z Ondřejova, Třebmlat i Turkovic
- kontejnery budou umístěny v areálu ZD v Ondřejově

■ v pátek 29. 09. 2023 od 10:00–17:00 hod.

budou umístěny kontejnery na velkoobjemový odpad:

- ve Třebmlatech – v ulici Na Rybníku
- v Turkovicích – u kontejnerového hnízda ul. Ke Šmejkalce

■ Svoz nebezpečného odpadu + pneumatik (bez disků)

se koná v sobotu 30. 09. 2023 v těchto místech a časech:

- Třebmlat, u požární nádrže: 8:00–8:30 hod.
- Ondřejov, areál ZD: 8:45–9:20 hod.
- Turkovice, u bývalé prodejny (autobusová zastávka): 9:35–10:00 hod.

SBĚRNÁ MÍSTA BUDOU MONITOROVÁNA.